

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου τής Παιδείας ως τὸ κατ' ἔξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχόν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμένου Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἑσπεριτικοῦ δραχ. 7. — Ἐκπεριτικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15. — Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0.15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Ἀέλου, 117, ἔναντι Χρυσοσπηλαιώσεως

Περίοδος Β'. — Τόμ. 6^{ος}.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 15 Μαΐου 1899

Ἔτος 21^{ον}. — Ἀριθ. 20

ΟΙ ΧΡΥΣΟΘΗΡΑΙ ΤΗΣ ΑΦΡΙΚΗΣ

[ΜΥΘΙΕΛΟΓΙΑ ὑπὸ ANDRÉ LAURIE]

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 152)

Τὸ πρᾶγμα δὲν εἶχεν οὕτω καὶ διὰ τοὺς λευκοὺς. Αὐτοὶ εἶχον τὴν ἐμπορικὴν τῶν ἀξίαν καὶ οἱ ἔμποροι ἔτρεμαν διὰ τὴν ζωὴν των. Ἐνῶ ἐβιάζον, ἐρριπτον βλέμματα φιλαργύρων ἐπὶ τῆς Κοραλίας. καὶ δὲν ἐβράδυνον νὰ ἐννοήσουν, ὅτι ἡ κόρη τοῦς ἠκολούθει μὲ πολλὴν δυσκολίαν. Ἡ δυστυχὴς, καταβεβλημένη ἀπὸ τὴν ἀσθένειαν, ἐσῆρετο πλησίον τῆς Μαργαρόνας, μὲ τὸ πρόσωπον λευκὸν ὡς κρίνον τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐσβεσμένους, ἀποκαμωμένη καθ' ἄλοκληρίαν.

Ὁ Χασσάν τὴν ἐπληγίσασα.

— Φαίνεσαι κόουρασμένη, τῆς εἶπεν. Ἐμεῖς μὲ ἔλα αὐτὰ ποῦ μᾶς ἔκαμες τὸ πρωί, σὲ ἀγαποῦμε. Εἶδες πῶς μ' ἔνα σου λόγο σὲ ἐλύσαμεν ἀμέσως, καὶ τώρα ἐσὺ καὶ οἱ θείοί σου περιπαταῖτε ἐλεύθεροι, πρᾶγμα ποῦ δὲν το κάμνομεν σὲ κανένα.

— Ἀφῆσέ τα αὐτὰ, δὲν περνοῦν ἔς ἐμένα, εἶπεν ἡ Κοραλία Μασσαί, μὲ περιφρονητικὸν τόνον. Ὅ, τι ἔκαμες, τὸ ἔκαμες διὰ τὸ συμφέρον σου. Σὲ γνωρίζομεν καλά, καὶ μὴ νομιζῆς πῶς θὰ μᾶς γελάσῃς μὲ τὴν ὑποκρισίαν σου. Ἄν θέλῃς νὰ μᾶς δεῖξῃς πῶς εἶσαι καλλίτερος ἀπὸ ὅ, τι φαίνεσαι, βγάλε τὲς ἀλυσίδες ἀπ' αὐτοὺς τοὺς δυστυχισμένους, διῶξε μακριὰ τὰ σκυλιά σου, καὶ τότε θὰ σε πιστεῦσωμεν.

— Αὐτὸ ποῦ ζητεῖς εἶνε ἀδύνατον, εἶπεν ὁ Χασσάν. Ζήτησέ μου ὅ, τι ἄλλο θέλῃς. Θέλεις νὰ βάλω δύο ἀπ' αὐτοὺς νὰ σε σηκώσουν;

— Ὅχι, ἀπεκρίθη ἡ δεσποινὴς Μασσαί. Ἀρκετὰ εἶνε φορτωμένοι. Ἐγὼ θὰ περπατήσω ὅσον εἰμπορέσω, καὶ ἂν ἔλθῃ ὁ θάνατος νὰ με γλυτώσῃ ἀπ' τὰ χέρια σου,

θὰ εἶνε ἡ μόνη μου εὐτυχία . . . Φθάνει. . . Οὕτε λέξιν πλέον. . .

Ἀπέστρεψε τὸ πρόσωπόν της, καὶ ὁ δουλέμπορος, ταπεινωμένος, ἐσιώπησε πάλιν.

Ἐν τούτοις, ἀπὸ τινος οἱ ὁδοιπόροι ἤκουον ὀπισθεν τῶν ἑνα παράδοξον θόρυβον, ἐν φύσημα βραχνὸν καὶ ἰσχυρὸν, καὶ μετ' ὀλίγον μία γνώριμος κραυγὴ ἔφθασεν εἰς τὰ ὦτα τῆς Κοραλίας.

«Ὁ Γολιάθ!» ἐφώναξε, σταματῶσα Ὁ ἔλεφας ἐφάνη ἐν τῷ μέσῳ τῶν δέν-

δρων καὶ ἔτρεξε κατ' εὐθείαν πρὸς τὴν Κοραλίαν. Ἦρχισε νὰ τὴν θωπεύῃ μὲ τὴν προδοκίαν του, σείων τὴν οὐρὰν καὶ τὰ ὦτα, μὲ τὸ χαρακτηριστικὸν ἐκεῖνο μουρμούρισμα του, τὸ ὅποσον ἤρχιζεν ὀσάκις ἦτο εὐχαριστημένος. Ἐξάφνα τὴν ἐσήκωτε καὶ τὴν ἐποποθέτησεν εἰς τὴν ράχιν του.

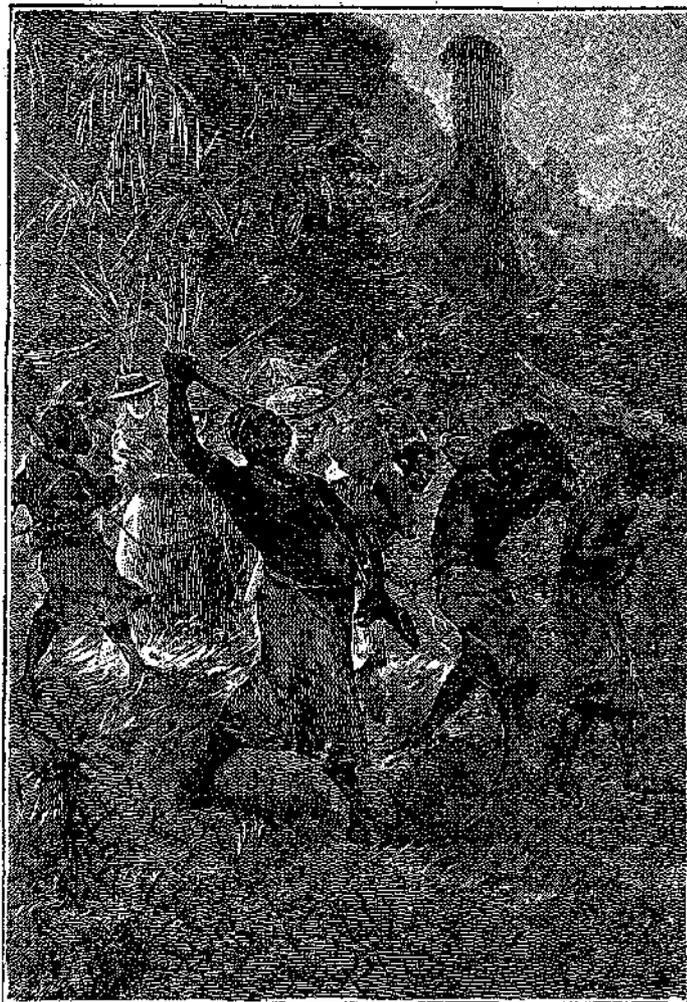
Ὁ Ρουρούκος, μανιάδης, ἤρπασε τὸ ὄπλον του, διὰ νὰ πυροβολήσῃ κατὰ τοῦ ἐλέφαντος, ἀλλ' ὁ Χασσάν, καὶ αὐτὸς θυμωμένος, τὸν ἀνεχαίτισα:

«Στάσου, ἀνόητε! ἐφώναξε. Τὸ Ἄστρον θὰ συγκατανεύσῃ νὰ ἔλθῃ καθάλα εἰς τὸν ἐλέφαντα, καὶ δὲν θὰ κουράζεται.

— Μὰ ἂν φύγῃ; εἶπεν ὁ Ρουρούκος.

— Τί εὐκολώτερο, παρὰ νὰ δέσωμε τὰ πόδια τοῦ ζῴου, εἰς τρόπον ὥστε νὰ μὴν εἰμπορῇ νὰ τρέξῃ; Ἀφῆσέ με ἐμένα νὰ κάμω ὅπως θέλω. Ἀπ' τὸ κορίτσι αὐτὸ θὰ κερθίσωμε περισσότερα παρὰ ἀπ' ὄλο μας τὸ φορτίο. . . Ἄν τὴν ἀφῆσῃς νὰ περπατήσῃ ἀκόμη, σὲ λίγο θὰ τὴν χάσωμεν, καὶ ὄλο μας οἱ κόποι πάνε ἔξτὰ χαμένα. Ἐπειτα ὡς που νὰ φθάσωμεν, τὰ δόντια τοῦ ἐλέφαντος θάχουν μεγαλώσῃ καὶ θὰ τα μοσχοπουλῆσωμε. Ἐλα λοιπόν, ἀφῆσε τὸν «κατέρα τῶν αὐτιῶν» νὰ ἔλθῃ μαζί μας.

Ὁ Ρουρούκος ἐμουρμούρισεν, ἀλλ' ὑπέκυψεν εἰς τὰ λογικὰ ἐπιχειρήματα τοῦ Χασσάν. Οἱ πόδες τοῦ ἐλέφαντος συνεδέθησαν, καὶ τὸ ζῴον ἠκολούθησε τὸ παραδάκιον. Ὁ Χασσάν μάλιστα

• Τὸ φρικτὸς θέαμα τῶν βασάνων, τὰ ὅποια ὑπέφερον οἱ μαῦροι. . . (Σελ. 158, στήλ. α'.)

επενόησε και έν άλλο μέσον μεταφράς των λευκών. Κατεσκεύασε δύο αιώρας, όπως αι κρεμαστά κλίβαι των ναυτών έντός των πλοίων, τας οποίας έκρέμασεν από τους οδόντας του έλέφαντος, και έντός αυτών αι δύο νεάνιδες και η Μαργαρόνα εξηκολούθησαν τὸ ταξείδιόν των.

Ο πυρετός, ο οποίος κατέκαιε την Κοραλίαν, την ήνάγκασε να δεχθῆ την ανέλιπτον κλίνην, και καθ' ἑλληνικήν έκείνην την ήμέραν, λικνίζομένη από τὸ μεγαλοπρεπές βάδισμα του έλέφαντος, ήτο βυθισμένη εἰς μίαν νάρκην, πλήρη μελαγχολικῶν ονείρων.

Ο Γεράρδος, ευχαριστημένος τώρα, έβάζε κλησίον της, βυθισμένος και αυτός εἰς σκέψεις. Ένιστε ο έλέφας τὸν περιέβαλλε με την προβοσκίδα του τυρφερώτατα, ως να ήθελε να του ύπενθυμίση ότι ήτο φίλος του. Και ο Γεράρδος τὸν εθώπευε.

Κατὰ τὸν έσπερινὸν σταθμὸν, ο Χασσάν έστησε μίαν μεγάλην σκηνήν διὰ την Κοραλίαν, την Λίαν και την Μαργαρόναν. Προσέφερεν έντός τούτου και μίαν φιάλην θεϊκής κινήνης εἰς τὸν Γεράρδον διὰ την αδελφήν του, δῶρον τὸ ὁποῖον εδέχθη έκείνη μετ' ευγνωμοσύνης αὐτήν την φοράν, διότι επί τὸσον καιρὸν έβλεπε την Κοραλίαν τηκομένην ὑπὸ του πυρετοῦ, χωρὶς να δύναται να τη παράσχη την παραμικράν βοήθειαν.

Τὸ πολύτιμον φάρμακον και ο δροσερός αήρ της νυκτός ωφέλησαν πολὺ την πάσχουσαν. Την επαύριον η νεάνις ήτο πολὺ καλλίτερα, και ὀλίγον κατ' ὀλίγον, με την ἀλλαγὴν του κλίματος, ανέλαβεν έντελώς.

Βαθμηδὸν οί λευκοί έσυνείθισαν την ζωὴν την μονότονον του ταξείδιου τουτου, με τὰς αὐτὰς πορείας, με τὸς αὐτοὺς σταθμοὺς, με τὰς αὐτὰς ὥρας του ύπνου και της εξεγέρσεως, διὰ μέσου χώρας, η ὁποία δὲν ὠμοιάζε πούσως με την χώραν των Μοερῶν.

Η χώρα αὐτή ήτο ὠραιότατη, με τὰς ποικιλίας του εδάφους και της χλωρίδος της, και ἂν έλειπεν ἀπὸ τὸς λευκοὺς η συναίσθησις της δουλείας, και τὸ φρικῶδες θέαμα των βασάνων, τὰ ὁποία ὑπέφερον οί μαῦροι, τὸ ταξείδιον αὐτὸ θα ήτο πλήρες θεληγῆτρων.

Πολλάκις έν τῷ μεταξύ η Κοραλία ὠμίλησε πρὸς τὸν Χασσάν και τὸν παρεκάλεσε ναφαιρέσῃ τὰ δεσμὰ ἀπὸ τὸς δυστυχεῖς μαῦρους. Εκείνος ἀντέτασσε πάντοτε την ἰδίαν ἐπίμονον ἀρηγίση. Ο Γεράρδος επίσης παρεκάλει τὸν Χασσάν ἰδιαιτέρως διὰ τὸν Μπρέκου. Εἰς μάτην όμως. Ο δυστυχῆς μαῦρος έν τούτοις ήτο τὸσον καλός, ὥστε έμμενεν ευχαριστημένος, βλέπων τὸς φίλους του ελευθέρους· έγελουσε μάλιστα συχνά, εφάλλαε διάφορα ἄσματα, και προσεπάθει να καταστήσῃ ὀλιγώτερον σκληρὰν δι-

αὐτὸν την ἀνάβασιν έκείνην του Γολγοθᾶ. Ο Ἄμπροβκος εβάζε σκυμμένος, ταπεινός, βυθισμένος εἰς ἀγρίαν σιωπήν. Τὸ εσπέρας, ὅταν εστάθμευον, η Κοραλία διέτρεχε τὰς τάξεις των αἰχμαλώτων, ένθαρρύνουσα αὐτοὺς με γλυκυτάτους λόγους. Τὸς έφερε κρῦο νερὸ και ὀπωρικά, και έπερνεν εἰς τὰς ἀγκάλας της τὰ βρέφη των. Οί δυστυχεῖς ήσπάζοντο τὰς χεῖρας της, κλαίοντες.

Η καλωσύνη της Κοραλίας δὲν περιωριζετο μόνον εἰς τὸς ἀνθρώπους. Εξετείνετο ἀκόμη και εἰς τὰ ζῶα, και βαθμηδὸν κατῴρθησε να εξημερώσῃ και αὐτὰ τὰ ἀγρίοσκυλα των Ἀράβων, τὰ ὁποία έτρεμαν και οί ἴδιοι οί κύριοί των, τὰ κατεδάμαζαν δὲ μόνον με τὸ μαστιγίον εἰς τὰς χεῖρας. Μ' ἐκπλήξην των έβλεπαν τώρα οί Ἀραβες τὰ ἄγρια αὐτὰ ζῶα να έρπωσι, και σύρνωται πρὸ της Κοραλίας, με κρεμασμένα τὰ μεγάλα των αὐτιά, και να αείδου την οὐράν, ένῶ έκείνη εθώπευε τὰς τεραστίας κεφαλὰς των. Και ὁμως διὰ να τα δμάσῃ, δὲν εἶχε μεταχειρισθῆ ἄλλο τι, παρὰ τὰ γλυκά της λόγια και τὸν καλὸν της τρόπον και κἀνενα κομμάτι φαγητὸν ποῦ και που. Οί Ἀραβες εξεπλήσσοντο τὸσω μάλλον, καθ' ὅσον εγνώριζον την ἀγρίαν φύσιν των σκύλων αυτών και τὸ ἔμφυτον μίσος, τὸ ὁποῖον εδείκνυον πρὸς τὸς δεσμευμένους, ἐκ κληρονομικότητος ἴσως, διότι πρὸ ἀμνημονεύτων χρόνων οί Σουδαναῖοι τὸς μετεχειρίζοντο πρὸς φρούρησιν των αἰχμαλώτων. Τὸ πρᾶγμα ήρχισε να σκανδαλιζῆ ὡς ἱεροσυλία τὸν Ρουροῦκον, ο ὁποῖος ήτο βέβαιος πλέον ὅτι η Κοραλία ήτο μάγισσα! Επρότεινε μάλιστα πολλάκις εἰς τὸν Χασσάν να την φονεύσουν. Ἄλλ' ὁ Χασσάν τὸν κατεπράυνεν, ὑπενθυμίζων εἰς αὐτὸν ἐκάστοτε την ἐμπορικὴν της ἀξίαν.

Ὁπως εξηκολούθησεν ἐπὶ ήμέρας και μῆνας η μονότονος αὐτή πορεία, της οποίας οὐδεὶς, έκτός του Χασσάν, εγνώριζε τὸ τέρας. Ἰδιαιτέρα λεπτομέρεια της πορείας αὐτῆς ήταν, ὅτι ο ἀρχηγὸς των Ἀράβων ἀπέφυγε τὰ κατοκημένα μέρη. Τὸ πρᾶγμα κατ' ἀρχὰς ήτο εύκολον, έν ὅσω εβάζιζον ἀνα μέσον των βουνῶν και των ερήμων. Κατὰ τὸν τρίτον όμως μῆνα του ταξείδιου, κατέρχόμενοι πρὸς μεσημβρίαν, εἰρίσκοντο συχνάκις πρὸ διαφόρων συνοικισμῶν ἰθαγενῶν. Η τὰσις τότε του ἀρχηγου πρὸς ἀποφυγὴν αυτών, εγένετο καταφανής. Ἄλλως τε η θεὰ των ἀλυσοδεμένων αἰχμαλώτων έτρεπεν εἰς φυγὴν και τὸς ὀλίγους ἀνθρώπους, τὸς ὁποίους συνήτων καθ' ὁδόν.

Η μακρὰ αὐτή και ἐπίπονος ὁδοιπορία ἐπόμενον ήτο να προξενῆ καθημερινὰς ἀπωλείας ἀνθρώπων. Οί δυστυχεῖς αἰχμαλῶτοι, ὑποκύπτοντες εἰς τὸς κόπους και τὰς στερήσεις, έπιπτον ήμισ-

νέες καθ' ὁδόν. Ο Ρουροῦκος ἀπέσπα τότε ψυχρῶς τὰ δεσμὰ των, και τὸς εγκατέλειπεν εἰς την τύχην των. Οί δὲ σύντροφοί των εφορτῶνοντο ἐκ τούτου με διπλάσιον βάρος.

Εἰς πρώτην όμως εὐνοϊκὴν εὐκαιρίαν, οί ἔλλειπτοντες ἄνδρες ἀνεπληροῦντο. Τὸ παραβάνιον έκομνε συχνάκις σταθμοὺς δύο η τριῶν ήμερῶν. Ο Χασσάν, ἀκολουθοῦμενος ἀπὸ μερικοὺς ἐκ των ὀπαδῶν του, ὠπλισμένους ὡς ἀστακούς, εξεστράτευε διὰ τὸ ἀνθρωποκονηγίον αὐτό, και μετ' ὀλίγον επέστρεψε με νέους δυστυχεῖς. Την επαύριον η πορεία ἐπανελαμβάνετο, ἀφίνουσα ὀπισθὲν της τὰ μαῦρα ἔχνη του ἐγγλήματος και του τρόμου.

Η Κοραλία, καθ' ὅλον τὸ διάστημα, πρὸ των φρικῶν αυτών θεαμάτων, έμμεσιωπηλή. Της εφαινετο ὅτι έβλεπε φοβερὰν ὄνειρον· και τὰ κτηνώδη πρόσωπα, τὰ ὁποία την περιετοιχίζαν, τὴ εφαινοντο ὡς μορφαί ἐφιάλτου. Ένιστε, ὅταν ἀνεμνησκετο την παλαιὰν της ζωὴν και τὰς καθημερινὰς της ἀσχολίας, έν Παρισίαις, τῆ εφαινετο ὅτι εἶχε γίνῃ ἄλλος ἀνθρωπος.

Έν τούτοις δὲν εἶχε μεταβληθῆ πολὺ. Χάρις εἰς τὰς φροντίδας της Μαργαρόνας, ήτο πάντοτε εὐπρεπῶς ένδεδυμένη και κτενισμένη, ὅσον ένοεῖται τὸ επέτρεπον αἱ περιστάσεις, τὸ δὲ πρόσωπόν της διετήρηε τὸ ὠραῖόν του παρθενικὸν χρῶμα, διὰ τὸ ὁποῖον εσεμνύοντο η Μαργαρόνα και ο Γεράρδος.

Δὲν συνέβαινε τὸ ἴδιον και διὰ τὸς ἄλλους. Αὐτοὶ εἶχον καταντήσῃ χαλκοπρόσωποι, ὡς ἐρυθρόδερμοι. Η Λίνα ἐπίσης ήτο πολὺ ἠλιοκαμμένη, εἶχε δὲ φθᾶση εἰς τὸ ἀνάστημα σχεδὸν την Καρολίαν. Ο Γεράρδος και τὸ πλέον ἄνδρας, κατὰ τὸ σῶμα και τὰ την ψυχὴν, εύθυμος, αἰσιόδοξος και ένθαρρύνων πάντοτε τὸς συντρόφους του κατὰ τὰς ὥρας της ἀθυμίας και της ἀπογοητεύσεως: « Ὅλα πάνε καλά, έλεγε. Βαδίζομεν πρὸς Νότον, δηλαδὴ πρὸς τὸ Τράνσβαλ. »

Ητο τὸ αἰώνιον συμπέρασμά του, τὸ ὁποῖον εφείδρυνε τὸς φίλους του και τοῖς εἶδιε θάρρος διὰ τὸ μέλλον.

Εἴαν έλειπε και ο Γολιάθ, ο ὁποῖος εξηκολούθει να μεταφέρῃ τὰς δύο νεάνιδας, τὰ δυστυχῆ αὐτὰ πλάσματα πρὸ πολλοῦ θα εἶχον ὑποστῆ την τύχην των μαῦρων αἰχμαλώτων. Και ὁμως τώρα, λικνίζομενοι ἀπὸ τὸ ρυθμικὸν βῆμα του έλέφαντος, εταξείδευον σχεδὸν ἀκόπως.

Ο Γεράρδος, πελοπόρος ἀκάματος, δὲν ήθέλησε ποτὲ να καθαικεῖσθῃ τὸν Γολιάθ, μολονότι τὸ ζῶον του εἶδιε πολλάκις να ένοήσῃ, ὅτι ήτο εὐδιάθετος να σηκώσῃ και αὐτόν. Δὲν εληγήμονε ἐπίσης και τὰς περιποιήσεις του Μπρέκου. Πολλάκις τὸν εσήκωνε, ἀλυσοδεμένον

ὅπως ήτο, εἰς τὸν ἀέρα, χάριν παιδιᾶς, η ὅταν τὸν έβλεπεν ἀποκαμωμένον ἀπὸ την ζέστην, εβύθιζε την προβοσκίδα του εἰς κινὴν ρυάκιον της ὁδοῦ, και πλησιάζων τὸν μαῦρον, του εχάριζε μίαν εὐεργετικήν ψυχρολουσίαν.

Εκ των γεωγραφικῶν ὀνομάτων, τὰ ὁποία ήκουεν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν, ο Γεράρδος, συνδυάζων τὰ πενιχρὰς αὐτὰς πληροφορίας, συνεπέρανεν ὅτι εἶχον ὁδοιπορήσῃ κατὰ πρῶτον μεταξύ του δρους Ἐλγου και του δρους Κενιδ, και ἀφου ἐπέρασαν την λίμνην Οὐκεροῦνην, εἰρίσκοντο ἤδη εἰς τὸ ὁροπέδιον Ὁβουαμουέζι.

Ημέραν τινά, κατὰ τὸν τέταρτον μῆνα του ταξείδιου των, ἀπὸ τὸ ὕψος ένδς ὁροπεδίου, οί ταξιδιώται παρετήρησαν ἐκτεινομένην ἐνώπιόν των, εἰς μακρυνὴν ἀπόστασιν, την κυανὴν σινδόνην μιάς λίμνης, περιβαλλομένης ὑπὸ βουνῶν. Οί Ἀραβες, εἰτινες ἀπὸ πολλῶν ὠρῶν εδεικνυον σημεῖα ζωηρᾶς συγκινήσεως, εσταμάτησαν ἄμέσως φωνάζοντες:

« Η Ταγκανίκα! Η Ταγκανίκα!... »

Τὸ ὄνομα αὐτὸ ήρκεσε να γαλβανιστοὺς αἰχμαλώτους, ὅπως εἶχε γαλβανισῆ και τὸς φύλακὰς των. Ητο λοιπὸν η περίφημος λίμνη, η ἐπὶ αἰῶνας ὀλοκλήρους ἀγνωσμένη, την ὁποίαν οί Εὐρωπαῖοι περιηγηταὶ πρὸ ὀλίγων μόλις μηνῶν ἀνεκάλυψαν και κατέλαβον! Μόνον ἐπὶ τῆ ἰδέᾳ της προσεγγίσεως αὐτῆς, ο Γεράρδος και η Κοραλία ἐνόμιζον πλέον ὅτι εἰρίσκοντο έν μέσῳ χώρας πολιτισμένης.

(Ἐπεται συνέχεια.)

ΓΡ. ΕΒΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΡΟΜΗΚΑ ΚΑΙ ΑΝΕΚΑΟΤΑ ΤΟΥ ΑΝΑΝΙΑ

ΕΜΠΝΕΥΜΕΝΑ ΕΚ ΤΩΝ ΠΡΩΤΩΝΥΜΩΝ

Ίδου και η πρώτη συνταγή του Ίατροῦ των Συνδρομητῶν μας: « Αν έχετε βήχα, να πάρετε... τα μέτρα σας και να φυλαχθῆτε. Αν έχετε συνάχι, να πάρετε... μανδύλια. »

Δὲν ἀπελιζομαι διὰ παιδίον, τὸ ὁποῖον έχει Ἀνήσυχον Πνεῦμα. Η ζωηρὰ φιλομάθεια ἄγει κατ' εὐθεῖαν πρὸς την πολυμάθειαν.

Εἰς πᾶσαν περίστασιν, ἄκουε την Μυστικὴν Φωνὴν της συνειδήσεώς σου.

Η ἐνάρετος νεότης προμηνύει την ἐποχὴν της ἀκμῆς, ὅπως η Φεγγόβολη Αὐγούλα την ὠραίαν ήμέραν

Πρὸς ἐπιτέλεισιν των μεγάλων πράξεων, ὁ νοῦς γίνεται Πιστὸς Σύμμαχος της καρδίας.

Ο γνωρίζων ιστορίαν και ἀγαπῶν τὸ Ἰστοφερέ "Ἄστν, εἶνε κατ' ἀνάγκην... Ἐχθρὸς του Σύλλα.

Φύλαττε εἰς τὰ στήθη σου ἀκοίμητον και ἀναλλοίωτον τὸ Ἑλληνικὸν Αἴσθημα. Εἶνε θησαυρός.

Εἰς την ζωὴν παρουσιάζονται ἐνίστε περιπλοκαί, αἱ ὁποιαὶ πρέπει να λύωνται ὅπως έλυσεν ὁ Μίγας Ἀλέξανδρος τὸν Γόρδιον Δεσμόν: Διὰ του Ἡρωικοῦ Εἰφους.

Μίαν ήμέραν τὸ Μικρὸν Πειρακτῆριον ήκούσθη λέγον:

— Νομίζω ὅτι οί Πεζοναῦται ὑπάγονται εἰς την συνομοταξίαν... των ἀμφιβίων.

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΑΠΟ ΤΑΣ ΕΚΘΕΣΕΙΣ

Η ΕΚΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΠΑΡΝΑΣΣΟΥ

ΝΟΜΗ αντίθετος, νομίζω, δὲν ὑπάρχει Η Έκθεσις, την ὁποίαν διοργάνωσε τὸ Καλλιτεχνικὸν τμήμα του Συλλόγου «Παρνασσῶ» επέτυχε πολὺ περισσότερον ἀφ' ὅσον ἐπερίμενε κανεῖς.

Εγὼ τουλάχιστον, ὅταν ήκουσα ὅτι ὁ «Παρνασσὸς» σχεδιάζει μίαν Έκθεσιν, εἰς την ὁποίαν δὲν θα εδέχετο παρὰ μόνον ἐρασιτέχνους, και δὲν θα εδέθετε παρὰ ἔργα Πηλοπλαστικῆς, Πυροχαρακτικῆς, Τεχνητῆς Ἀυθοποιίας και Φωτογραφίας, ἀμφέβαλα πολὺ ἂν τὰ ἔργα αὐτὰ, και κατὰ ποῖόν και κατὰ ποσόν, θα ήσαν ἀξια δημοσίας ἐκθέσεως.

Ἄλλ' αἱ ἀμφιβολιαὶ μου διετρίβησαν διαμιάς, μόλις εἰσήλθα και ἐρριψα έν βλέμμα εἰς την μεγάλην αἴθουσαν του Συλλόγου.

Πλουτος ἀληθινός! Πόσαι φωτογραφία, — μου εἶπαν ὅτι εἶνε περισσότεραι ἀπὸ χίλια! — πόσα καλλιτεχνήματα πυροχαρακτικῆς και πηλοπλαστικῆς! τί πλῆθος ἀπὸ τεχνητὰ ἄνθη! Ἀκόμη και ἔργα πλαστικῆς ήσαν ἐκτεθειμένα... Εμμενα τρεῖς ὀλοκλήρους ὥρας, περιεργαζομένη την πλουσίαν αὐτήν Έκθεσιν, και πάλιν δὲν ήμπορῶ να εἶπω ὅτι εἶδα ὅλα τὰ ἐκθέματα με την ἀπαιτουμένην προσοχήν. Θά μου εχρειάζοντο ήμέραι διὰ να τα παρατηρήσω ἕνα ἕνα λεπτομερῶς.

Δι' αὐτὸ και αἱ έντυπώσεις μου θα εἶνε σύντομοι, ὅπως σχετικῶς και η ἐπίσκεψίς μου.

Ὁρεῖλω να εἶμαι εἰλικρινής. Ἀδιάφορον ἂν οί ἐκθέται ήσαν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὀμόφυλοί μου... Δὲν μου ήρσαν

ὅλα τὰ ἔργα. Εἰμπορῶ μάλιστα να εἶπω, ὅτι τὰ περισσότερα δὲν ήσαν έντελῶς του γούστου μου. Εἰμπορεῖ τὸ γούστὸ μου να μὴν εἶνε τέλειον· δὲν τὸ ἀρνούμαι, — ἀλλὰ καθένας, βλέπετε, με τὸ γούστὸ του ἀρέσει η δὲν ἀρέσει. Λοιπὸν, εἶδα συνδυασμοὺς χρωμάτων, ποῦ δὲν μου ήρσαν διόλου· εἶδα σχήματα και μοῦ εφάνησαν ἀκαλαίσθητα· εἶδα χειροτεχνήματα παραφορτωμένα με καλλωπισμοὺς ἀμφιβόλους, ὡς γυναίκα· βαρβάρους· ἀπὸ πολλὰ εἶδα να λείπη η ἀπλότης έκείνη και η αὐστηρὰ καλαισθησία, η ὁποία χαρακτηρίζει την τέχνην των πολιτισμένων ἀνθρώπων· και ἀπὸ μερικὰ πάλιν έλειπε και αὐτῆ η στοιχειώδης τέχνη, ὥστε να πορήσω πὸς τὰ εδέχθησαν εἰς την Έκθεσιν.

Ναί· ἀλλὰ μήπως ήσαν ὀλίγα και τὰ ὠραία; Εἶδα ἄνθη τὸσον λεπτὰ και φυσικά, ὥστε με πολλὴν δυσκολίαν θά τα εξεχώριζα ἀπὸ τὰ ἄληθινά. Εἶδα σταφύλια και ἄλλα ὀπωρικά τὸσον τέλεια, ποῦ μου ήλθε... να τα φάγω. Εἶδα ἐπιπλα στολισμένα διὰ πυροχαρακτικῆς τὸσον εὐμορφα, ὥστε μου ήλθεν ὄρεξις να μάθω κ' ἐγὼ την ὠραίαν αὐτήν τέχνην. Εἶδα πίστα και ἄγγελα στολισμένα με ἄνθη και φύλλα πηλοπλαστικῆς τὸσον καλαίσθητα, ὥστε δὲν εχόρταινα να τα βλέπω. Και ἐπὶ τέλους εἶδα φωτογραφίς ἐρασιτεχνῶν τὸσον τέλειαις, ὥστε δὲν θά τας ήλλαζα με ἔργα ζωγράφων.

Αὐτὰ ὅλα δὲν εἶνε ἱκανὰ να δείξουν την πρόοδον μας εἰς τὰ εἶδη αὐτὰ της τέχνης, και να τιμῆσουν την ἀθηναϊκὴν κοινωνίαν, εἰς την ὁποίαν ἀνήκουοί εκθέται και αἱ ἐκθέτιδες; Αὐταὶ προπάντων πόσων ἐπαίνων δὲν εἶνε ἀξιαί! Δὲν ήξευρε κανεῖς, ὅτι καταγίνονται τὸσον πολλαὶ και με τὴσὴν ἐπιτυχίαν. Ἐπρεπε να γίνῃ η Έκθεσις του Παρνασσῶ, διὰ να μάς το μάθῃ.

Ὄνοματα δὲν θαναφέρω. Εἶνε τόσα πολλὰ τὰ ἀξια ἰδιαιτέρως μνεῖαι! Ἐξαιρέσειν μόνον θά κάμω διὰ τὸ Τμήμα της φωτογραφίας, εἰς τὸ ὁποῖον εἶδα και ἔργα μερικῶν συνδρομητῶν μας. Οί ἀδελφοί Ι. και Π. Κουτσαλέξης εχουν ἐκθέσῃ δεκαοκτῶ φωτογραφίας πολὺ ἐπιτυχημένας (έκείνη μάλιστα ποῦ καριστᾶ τὸν κατέρα των, ὅταν κουρεῖται, τυλιγμένον με την ἐμπροσθελλαν, τί ἀστεία ποῦ εἶνε!) Ἐπίσης ὁ Κλεισοθένης, Γ. Φιλάρετος εκθέτει ὀκτὸ ὠραία φωτογραφίας και ὁ Ἐμμ. Α. Τριανταφυλλίδης ἄλλας τῶσας (ἂν εἶνε και κανεῖς ἄλλος, ποῦ μου διέφυγε, ζητῶ συγγνώμην.) Και ἄλλην μίαν ἐξαιρέσειν διὰ τὸ Τμήμα των Τεχνητῶν Ἀνθῶν, ὅπου η φίλη μας Βασιλικὴ Ἀραβαντινοῦ εκθέτει κάλαθον ἀνθῶν χαρτίνων και ἄνθη ἀπὸ λέπια ἰχθύος ὠραιότατα.

Τώρα ετοιμάζομαι διὰ την Έκθεσιν των Ἀνθῶν. Η ΒΑΠΠΕ

ΣΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΠΑΝΗΓΥΡΙ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Ε.

Τὸ παιγνίδι ἐκεῖνο τοῦ ψαρεύματος μετὰ τὰ χορηγηθήματα, — τὸ θυμῶστε βέβαια, — ἔκαμε τοὺς δύο φίλους νὰ διψᾶσουν ὑπερβολικά.

Ἐπήγαιναν λοιπὸν διψασμένοι καὶ ἐσυλλογίζοντο μετὰ τί καλὸν νὰ δρασιοθοῦν.

Καὶ ἰδέτε τί σύμπτωσις! Ἴσα-ἴσα ἐκείνη τῇ στιγμῇ εὐρέθησαν μπροστὰ σὲ μίαν ἄλλην ἐξέδραν, ὠρατα στολισμένην μετὰ χιλιάδων χρωματιστῶν ποτηράκιων, μετὰ χρυσοῦν χαρτῶν καὶ μετὰ ζωγραφιστῶν κομψοτάτων ντυμένων, ἐπωλοῦσε ἐκεῖ — τί νομίζετε; — παγωτῶν!

— Ὅριστε, κύριοι! ἐφώνησε. Ἐχὼ παγωτὸ κρέμα! ἔχὼ παγωτὸ λεμόνι! ἔχὼ παγωτὸ φράουλα!

— Παγωτὸ φράουλα! λέγει ὁ Μικὲς ἔχὼ ἀκούσῃ πῶς εἶνε περίφημο πρᾶγμα! νὰ το τρώῃς καὶ νὰ γλύφῃς τὰ δάκτυλά σου!

— Μοῦ δίνετε, σὰς παρακαλῶ, ἓνα παγωτὸ φράουλα; λέγει ὑστερὰ ἐστὶν εὐμορφὸ κορίτσι.

Καὶ τὸ εὐμορφὸ κορίτσι τοῦ βάζει ἀμέσως ἓν κίτρινον ποτηράκι τὸ κοκκινωπὸν πογωτὸν, καὶ ὁ Μικὲς τὸ πληρόνει — πάντα, ἐννοεῖται, μετὰ τὰ λεπτά τοῦ Φασουλᾶκη.

Κυττάτετε τον μετὰ τί εὐχαρίστησι τὸ τρώγει! Ἐχει ἀναποδογυριστῶν τὸ κεφάλι του, τὰ μάτια του κυττάζον τὸν οὐρανόν, καὶ τὸ μικρὸν του δάκτυλον εἶνε σηκωμένον ψηλά. Κρατεῖ καὶ ἑμὴ πετοετίτσα, μήπως στάξῃ τὸ παγωτὸ ἐπάνω ἐστὶν ρουχῶν του.

— Ἐξάισιο πρᾶγμα! λέγει καὶ ξαναλέγει.

Ἄμὲν ὁ Φασουλᾶκης;

Ἄ, ὁ Φασουλᾶκης δὲν ἔχει καμμιάν ὄρεξι γιὰ παγωτὸν. Νά, τώρα δὲ εἶδεν ἓνα ἡλικιωμένον κύριον, ποῦ ἐπέρασεν ἀπὸ ἐκεῖ, καὶ τοῦ ἐφάνη πῶς ἦταν ἓνας φίλος τοῦ πατέρα του.

Τὸν βλέπετε πῶς χώνει τὸ καπέλον του ὡς τὰ μάτια, γιὰ νὰ μὴ τον ἴδῃ καὶ τον γνωρίσῃ ὁ ἡλικιωμένος κύριος;

Ναί, μὰ δὲν εἶχε τύχη! Ὁ ἡλικιωμένος κύριος τὸν εἶδε καὶ τον ἐπαινεῖ, καὶ μάλιστα τὸν ἐγνωρίσε καὶ εἶπε μέσα του:

— Μπα! μπα! Καλὸν αὐτὸς δὲν εἶνε ὁ Φασουλᾶκης; Τί γυρεύει αὐτὸς ἐστὶν ἐπὶ τὸ Μεγάλον Πανηγύρι τέτοια ὥρα, ποῦ ἐπρέπε νὰ εἶνε ἐστὶν ἐπὶ τὸ σχολεῖόν του; Τί γυρεύει ἐδῶ μαζί μ' ἐκεῖνο τὸ μάγκα τὸ Μικέ; . . Ἄφησέ τον κ' ἐγὼ θὰ τον σιγυρίσω!

Τὰ ἄλλα θὰ σὰς τα διηγηθῶ ὅταν ξαναἰδωθοῦμε.

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

Ο ΗΛΙΟΣ ΜΟΝΟΛΟΓΟΣ ΠΡΟΣ ΑΠΑΓΓΕΛΙΑΝ

ὑπὸ μικροῦ μαθητοῦ ἢ μαθητρίδος

Ὡς προχθὲς, ἄν μ' ἐρωτοῦσε κανένας: «Πές μου, Μιμῆ, ὁ ἥλιος γυρίζει ἢ ἡ γῆ;» θὰ ἐνόμιζα πῶς θέλει νὰ με κοροιδέσῃ, καὶ γιὰ νὰ τον κοροιδέσω κ' ἐγὼ, θὰ του ἔλεγα: «Ἡ γῆ!» Καὶ ὅμως μάλιστα, κυρίαί καὶ κύριοι, αὐτὸ εἶνε τὸ σωστὸ. Ἡ γῆ γυρίζει, ὁ ἥλιος στέκεται ἀκίνητος. Τὸ πιστεύετε; . . . Ἐ, ἔτσι δὲν το ἐπίστεψα κ' ἐγὼ, τὴν πρώτην φοράν ποῦ το ἀκουσα ἐστὶν ἐπὶ τὸ Σχολεῖον. Ἀλήθεια, τί παράξενα πράγματα ποῦ μας μαθαίνουν εἰς τὸ Σχολεῖον! Εἶνε νὰ χάσῃ κανένας τὸ νοῦν του! Νά, αὐτὸ ποῦ σὰς λέγω τώρα, δὲν εἶνε ἀπὸ τὰ πειθὸν παράξενα τοῦ κόσμου; Ὅχι, σοῦ λέει, ὁ ἥλιος δὲν κουνιέται ἀπὸ τὴ θέσιν του· ἡ γῆ γυρίζει ἐπὶ τὴ σφύρα. — Μὰ πῶς, λέει, ἄφ' οὐ ἐγὼ βλέπω τὸν ἥλιο νὰ κινεῖται; Δὲν ἀνατέλλει; δὲν δύει; δὲν βρῖσκειται πότε ψηλά καὶ πότε χαμηλά; — Ὅχι, λέει, σοῦ φαίνεται. — Μὰ τί θὰ πῆ μοῦ φαίνεται; — Νά, λέει, σὲ γελοῦν τὰ μάτια σου· εἶνε, λέει, ὁ π τ κ ἢ ἡ ἄ π ἄ τ η. — Μπα! καὶ πῶς μπορεῖ νὰ με γελάσῃ ἐμένα τὰ μάτια μου μέρα-μεσημέρι; Τὸ βράδυ καμμία φορά, ἀλήθεια, βλέπω ἀπὸ μακρὰ κανένα δένδρον καὶ μοῦ φαίνεται ὡς φάντασμα. Ναί, αὐτὸ εἶνε ὁ π τ κ ἢ ἡ ἄ π ἄ τ η, τὸ καταλαβαίνω. Ἀλλὰ τὴν ἡμέραν, καλέ, νὰ στέκωμαι ἐγὼ καὶ νὰ βλέπω τὸν ἥλιο νὰ γυρίζῃ ἀπὸ πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι μου, καὶ νὰ σου λέῃ πῶς με γελοῦν τὰ μάτια μου; Τί εἶδους ὀπτική ἀπάτη εἶνε αὕτη; — Ὅχι, λέει, ἔτσι εἶνε· μὰς φαίνεται ὅτι κινεῖται ὁ ἥλιος, ἀλλὰ δὲν κινεῖται. Αὐτὸ περὶ τὸ ξέρει ὅλος ὁ κόσμος. Ρώτησε ὅποιον μεγαλῆτερον θέλησ, νὰ σοῦ το πῆ. — Καλά!

Ἀρχίζω λοιπὸν νὰ ἐρωτῶ δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ ὅποιον βρισκῶ. Νὰ ὁ καθηγητῆς τοῦ ἀδελφοῦ μου. — Ἀλήθεια εἶνε, κύριε καθηγητά, αὐτὸ καὶ αὐτό; — Ἀλήθεια, παιδί μου. — Νὰ ὁ θεὸς μου, ὁ ἀξιωματικός. — Ἀλήθεια, θεε; — Ἀλήθεια, παιδί μου. — Πρωτὸν καὶ τὸν ἀδελφόν μου; ἀλήθεια! ρωτῶ καὶ τὴ μαμμὰ ἀλήθεια! Ὅλος ὁ κόσμος ποῦ μὴ λέει «ἀλήθεια!» Ἀρχίζω νὰ το πιστεύω, ἀλλὰ πάντα μοῦ μένει μιὰ ἀμφιβολία. . . Εἶνε, βλέπετε, τὸσφ παράξενο πρᾶγμα! Ἐπὶ τέλους ρωτῶ καὶ τὸ μπαμπᾶ. — Ποιὸς σοῦ το εἶπε; μοῦ λέει. — Ἡ κυρία, μπαμπᾶ! — Καὶ πῶς; ἐσὺ λοιπὸν δὲν πιστεύεις τῇ δασκάλῃ σου; Ὅχι, σοῦ πῆ ἡ δασκάλῃ σου εἶνε σωστὸ. Καὶ ὅτι περὶ ὁ γάιδωρος ἄν σου πῆ, ἐσὺ πρέκει νὰ το παραδεχθῆς. — Μὰ, μπαμπᾶ, τοῦ λέγω, αὐτὸ εἶνε τὸσφ παράξενο. . .

Ὁ μπαμπᾶς ἐγαμογέλασε, ἀλλὰ δὲν μοῦ εἶπε τίποτε. Τὸ ἀπόγευμα (ἦταν Κυριακὴ) μὴ ἔκμα ἐστὶν ἐπὶ τὸν σιδηρόδρομον γιὰ νὰ πάω ἐπὶ τὴν Κηφισιά. Ἐγὼ ἐστεκθῶ κοντὰ ἐπὶ τὴν θυρίδα καὶ ἐβλέπα ἐξω. — «Μπαμπᾶ! μπαμπᾶ! φωνάζω σὲ λίγο, κῦτταξε τί χορδὸν ποῦ κἀνον τὰ δένδρα καὶ τὰ σπίτια! . . .» Βγάζει τότε μιὰ φωνὴ ὁ μπαμπᾶς: «Τὸ βλέπεις; ἢ τὸ βλέπεις; — Τί νὰ ἴδῃ; — Νά, τώρα ποῖος κινεῖται, ὁ σιδηρόδρομος ἢ τὰ δένδρα καὶ τὰ σπίτια; — Ὁ σιδηρόδρομος, μπαμπᾶ! — Καὶ ὅμως, μοῦ λέει ὁ μπαμπᾶς, δὲν μας φαίνεται ὅτι κινεῖται τὰ δένδρα καὶ τὰ σπίτια, ἐν ὅ αὐτὰ μένουσιν ἀκίνητα; Καὶ γιατί; Διότι κινεῖται ἐμεῖς!»

Ἐμεῖνα μὲ ἀνοικτὸ τὸ στόμα. Ἄ! . . τὸ ἴδιον λοιπὸν συμβαίνει μετὰ τὸν ἥλιο καὶ μετὰ τὴν γῆ! Μιὰ τέτοια ὁ π τ κ ἢ ἡ ἄ π ἄ τ η γίνεται. Ἔτσι εἶνε! . . Καὶ ἀπὸ ἐκείνη τὴ στιγμῇ δὲν μοῦ μένει περὶ καμμία ἀμφιβολία: Ἡ γῆ κινεῖται, ὁ ἥλιος στέκεται ἀκίνητος. Πιστεύω, ὅτι ἐμμεθ' ἀσφύρασι ὅλοι. . . Χαίρετε!

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΡΟΓΗΡΟΥ

(Συνέχεια ἴδε σελ. 149)

Ὁ Ρογήρος ἐτινάζετο ὡς βρεγμένον κουταβάκι.

Μόλις συνῆλθεν ὀλίγον καὶ ἀνέκτισε τὴν πρώτην του εὐρύϊαν.

— Πιστεύω, εἶπε, πῶς δὲν εἶνε φρόνιμον νὰ μένωμαι ἐδῶ. Ἄς φύγωμαι σιγὰ σιγὰ καὶ μετὰ ὅλας τὰς προφυλάξεις, γιὰ τὸ σπῆν αὐτὸ δὲν μοῦ φαίνεται πολὺ φιλόξενον.

— Λαμπρά, προσέθεσεν ὁ Παπαφίγκος! Ἄς κάνουμε πανιά καὶ τὸ τιμὸν γραμμὴν ἐμπρός! Πρῶτα ὅμως πρέπει νὰ βροῦμε τὸ σ τ ἰ γ ἢ μ α, ποῦ λέμε ἐμεῖς οἱ ναυτικοί. Σὲ τί πλάτος βρισκόμαστε;

— Εἰς τὴν εἰσοδὸν τοῦ ξένου σπιτιοῦ.

— Πολὺ καλὰ, ἀξιόλογα, νὰ ἢ σκάλα ποῦ πάει ἐπὶ τὸ κ α ρ ρ ἔ τ ὶ ν ἀξιωματικῶν αὐτουνοῦ τοῦ καραβιοῦ. . . Ἄ! Ἐτελείωσες τοῦ λόγου σου τὴν πολεμικὴν ἔγερσιν; ἐμμορμούρισεν ὁ φοβερός θωρακίτης, διακόπων τὴν ὁμιλίαν του, διὰ νὰ κεραυνοδολήσῃ τὸν ναύτην του μετὰ ἓνα βλέμμα.

Ὁ δυστυχὴς Λαδουρέκος ἤρχισεν νὰ δειλιάζῃ, μετὰ θορυβώδεις ὠρυγὰς, τὸ νερὸν, ποῦ εἶχε καταπῆ, χωρὶς νὰ το θέλῃ ὁ ταλαίπωρος.

Ὅταν ἡ ἐσωτερικὴ αὐτῆ τρικυμία ἐκόπασε κάπως,

— Ἄς ἀνεβαίνωμαι, εἶπεν ὁ μικρὸς, ἀλλὰ σιγὰ σιγὰ καὶ μετὰ προφυλάξιν.

— Σκουκίσετε τὰ παπούτσια σας, σὰν

ἐβγενεῖς ἄνθρωποι, εἶπεν ὁ Παπαφίγκος, τοῦ ὁποῖου τὰ ἐνδύματα ἐστάζαν ἀδιακόπως κ' ἐσχημάτιζαν μικρὰ ρυάκια εἰς κάθε του βῆμα.

Ἀνέβησαν μὲ προσοχὴν. Μόλις ἐφθασαν εἰς τὸ πρῶτον πάτωμα, οἱ τρεῖς φίλοι ἐσταμάτησαν.

Ἦκουσαν φωνὰς ἀνθρώπων. — Τοὺς ξέρω αὐτούς, ἐμμορμούρισεν ὁ Παπαφίγκος, εἶνε τρεῖς ἐκεῖ μέσα, καὶ ἂν δὲν ἔχω λάθος. . . χίλιες κανονιές!

— Τί βγαίνει μετὰ τίς κανονιές, ἢ χίλιες ἢ δύο χιλιάδες; διέκοψεν ὁ Ρογήρος. Αὐτοὶ εἶνε ἐχθροὶ μας. Ὁ Μπρόου, ὁ Ρενώ καὶ ὁ ὀηρέτης των.

«Τὸν ἐπέταξε ἔξω ἀπὸ τὸ παράθυρον.» (Σελ. 161, στ. γ.)

— Λαμπρά! εἶπεν ὁ ναύτης ἀνασηκῶν τὰς χειρίδας του. Θὰ κάνουμε ἓνα φρικασὲν πρῶτης τάξεως.

— Τί; Θὰ τοὺς σκοτώσῃς;

— Καὶ γιατί ὄχι;

— Διότι.

— Αὐτὸς εἶνε ἓνας λόγος. Ἐχεις ἄλλον;

— Ἀκούσ' ἐκεῖ ποῦ δὲν ἔχω. . . Πρῶτον δὲν θὰ μοῦ ἐρχότανε καλὰ νὰ χύσω τὸ αἷμα ἐνὸς ἀνθρώπου, ποῦ ἀνετράφηκα ἐστὶν χεῖρα του.

— Ἄ! βέβαια, τοῦ χρεωστεῖς ἐγγνωμοσύνην, τί λόγος!

— Ἐπὶ τέλους δὲν θέλω. . .

— Καλὰ, ἐβρυχήθη ὁ Παπαφίγκος, θὰ του ζητήσωμαι συμπάθειον πρῶτα, κ' ἔπειτα. . .

— Δὲν ζητῶ τόσο μεγάλα πράγματα, ἐπανελάβε γελῶν ὁ Ρογήρος. Νά τους δέσωμαι ὅμως καὶ τοὺς τρεῖς καὶ νὰ τους πάρωμαι μαζί μας ἐπὶ τὸ στρατόπεδο.

Ἐκεῖ περὶ θάπορασιθῆ ἢ τὴν τύχην τους. — Τρομάρα μου! Ἐμένα ποῦ μ' ἀρῶσαι νὰ ταξιδεύω πάντα χωρὶς μαργαρίτα, νὰ τώρα φῶρτωμα!

— Ἐμπρός, πάμε, εἶπεν ὁ Λαδουρέκος ἀνυπομονῶν.

— Τοῦ λόγου σου ταξιδεύεις ὅλο μετὰ δέστρες, μὰ ὅταν μολᾷς ὅλο τὸ πανί σου, πῶς πρῖμα.

— Ἐμπρός, εἶπεν ὁ Ρογήρος.

Καὶ ἦνοιξε μετὰ θάρρος τὴν θύραν, ἀκολουθοῦμενος ἀπὸ τοὺς δύο πεζοναύτας, οἱ ὁποῖοι ὤρμησαν καὶ ἐστάθησαν ὁ εἰς ἐμπρός εἰς τὴν θύραν καὶ ὁ ἄλλος εἰς τὸ παράθυρον, διὰ νὰ ἐμποδίσουν πᾶσαν ἀπόπειραν δραπέτευσως.

Ἐκεῖνοι τὰ ἔχασαν.

— Κύριοι, εἶπεν ἠσυχῶς ὁ Ρογήρος, δὲν ἐπεριμένετε βέβαια τὴν ἐπίσκεψίν μας καὶ λυποῦμαι πολὺ ποῦ δὲν σὰς προειδοποίησάμεν. Μὰς συγχωρεῖτε μάλιστα ποῦ παρουσιαζόμεθα μπροστὰ σας μετὰ τέτοια χάλια. Εἶνε, βλέπετε, ἀπὸ τὸ λουτρό, ποῦ εἶχατε τὴν καλωσύνην νὰ μὰς προσφέρετε. Τώρα, γιὰ νὰ σὰς ἀνταποδώσωμαι τὴν φιλοφρόνησιν, σὰς προσκαλοῦμαι νὰ κάμετε μαζί μας μιὰ μικρὴ ἐκδρομὴ ἕως εἰς τὸ στρατόπεδον, ὅπου ἐπιστρέφομεν.

Ὁ Μπρόου ἀνέκτισε ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὴν ψυχραμίαν του.

Ἐσυρε σιγὰ σιγὰ τὸ πιστόλι του, ὕψωσε τὴν σφύραν, καὶ στραφεὶς πρὸς τὸ παράθυρον ἐπυροβόλησε κατὰ τοῦ Λαδουρέκου.

Ἡ σφύρα ἐπέσεν, ἀλλὰ τὸ πιστόλι δὲν ἐπῆρε φωτιά.

Ὁ ναύτης ἤρπασεν ἀμέσως μετὰ τὰς στιβάρους του χεῖρας τὸν ἄγγλον, τὸν ἐσήκωσε καὶ τον ἐπέταξεν ἔξω ἀπὸ τὸ παράθυρον.

Φοβερός κρότος θραυομένων ὕλων ἠκούσθη ἀμέσως.

— Ἐπέσε ἀπάνω ἐπὶ τὴν β ε ρ ἄ ν τ α, εἶπεν ὁ γεναῖος Λαδουρέκος, κύφας ἀπὸ τὸ παράθυρον. Θάμεινα ἐστὶν τόπο!

— Ἐχασε ἢ Βενετιά βελόνι! ἀπῆντησεν ὁ Παπαφίγκος.

Μετὰ τὸν ἐπικήδειον αὐτόν, τὰ κορδόνια τοῦ παραθύρου, ἀντὶ τῆς ἀρχικῆς αὐτῶν χρήσεως, ἐχρησιμαποιοῦντο ὁπως δεσμευθῆ στερεὰ ὁ ἄθλιος Ρενώ.

Ὁ ὀηρέτης ἐν τῷ μεταξύ ἐξηφανίσθη.

Ὁ Λαδουρέκος, κυττάζας ἀπὸ τὸ παράθυρον, διὰ νὰ ἐξερευνήσῃ τὰ πέριξ, εἶδε τὸν ἄγγλον, ἀνασηκῶν μετὰ κόπου ἀπὸ τὸ ἔδαφος. Μόλις ἐπέισθη, ὅτι ὁ φίλος δὲν τα εἶχε τινάξῃ ἀλόμην, κατέβη θρομαίως καὶ τον ἔδεσε καὶ αὐτὸν χειροπέδαρα, ὅπως τὸν σύντροφόν του.

Ἐπειτα ἐπῆραν τὰ μακνδύλια τῶν δύο

ἀθλίων και τους εφραξαν καλά τὸ στόμα, ὥστε νὰ μὴ δύνανται νὰ φωνάξουν και νὰ ζητήσουν βοήθειαν, καθόσον μάλιστα ὁ Παπαφίγκος, ἄνθρωπος λεπτῆς ἀνατροφῆς και εὐγενῆς πρὸ πάντων, παρετήρησεν ὅτι θὰ ἦτο ἀπρεπὲς νὰ ἐνοχλοῦν τὸν κόσμον καθ' ὅδον με τὰς φωνὰς των.

Ἐν τῷ μεταξύ εἶχε νυκτώσῃ.
— Τώρα εἶνε καιρός, εἶπεν ὁ Ρογγῆρος, νὰ το κόψωμε λάσπη. Ἄς φύγωμε ἀλὰ γαλλικά, χωρὶς νὰ ποταριετώσωμε κανένα. Εἶδεμῆ, θὰ εἴχαμεν ἀλήθεια νὰ κάμωμεν πολλὰς ἐπισκέψεις.
— Καὶ πρῶτα πρῶτα ἔσ' τὸν ἐξάδελφόν σου, τὸν δεσμοφύλακα, δὲν εἶν' ἔτσι; Σὺμφωνος.
— Λαμπρά! λοιπὸν ἄς πηγαίνουμε, χωρὶς νὰ χασομεροῦμε.
— Σταθῆτε μιά στιγμῆ. Ἄν ἐτοιμοποιήσαμε κάτι πρὶν νὰ ξεκινήσωμε, δὲν θὰ ἦταν ἄσχημα. Λίγο ψωμάκι, λίγο κρεατάκι, κανένα ποτηράκι ἀπ' τὸ βρισκούμενο. Αὐτοὶ ἐδῶ θάχουν βέβαια τίποτε ἐκλεκτὰ πράγματα ἔστην τραπεζαρία τους, και θὰ ἦτανε φρόνιμο νὰ ποντικοδυναμώσωμε λιγάκι, πρὶν φύγωμεν.

— Δίχρη ἔχεις, εἶπεν ὁ Ρογγῆρος, ἀλλὰ δὲν εἶνε φρόνιμον νὰ χασομεροῦμε πολὺ πρὲπει νὰ φύγωμεν. Τρῶμε ὅταν φθάσωμεν ἔσ' τὸ στρατόπεδον. Ἄν καπνίσῃ τῶν δεσμοφυλάκων νὰ κάμουν κανένα γύρο, θὰ ἰδοῦνε τὸν τοῖχον κρημνισμένον και θὰ καταλάβουν πῶς τὸ κόψαμε λάσπη. Καὶ τότε θὰ πισωθοῦμε σάν τὰ ποντικά ἔστην ποντικοπαγίδα.

— Ἐχεις δίχρο, ἄς πηγαίνωμεν. Αὐτοὺς τοὺς κυρίους ὅμως δὲν μπορούμε νὰ τοὺς πάρωμε ἔσ' τὸ χέρι, σάν βαλίτσες. Ἄς τοὺς τυλιξώμε μεσα ἔσ' τὴν κουρτίνας και ἄς τοὺς φορτωθοῦμε ἔστη ράχη μας. Κανένας δὲν θὰ καταλάβῃ τί ἔχουμε μέσα.

Ἄμ' ἔπος ἄμ' ἔργον. Οἱ ναῦται μετεμόρφωσαν τὸν Ρενῶ και τὸν Μπρόουν εἰς δύο δέματα ὠραιότατα, τὰ ὅποια δὲν εἶχαν καμμίαν ὁμοιότητα με τὸ ἀνθρώπινον σχῆμα.

Μετὰ ταῦτα, οἱ τρεῖς φίλοι ἐξῆλθον τῆς οἰκίας με ὅλας τὰς ἀναγκαίας προφυλάξεις, χωρὶς νὰ φαντάζωνται κἀν ὅτι εἰς τὸ ἐπάνω πάτωμα ὁ ἱππότης και ὁ Παλουάκος ἦσαν ἐξηλωμένοι εἰς τὰς κλίνας των, ἀναπαυόμενοι ἀπὸ τοὺς κόπους τῆς ἡμέρας και μὴ ὑποπτεύοντες και αὐτοὶ τὴν παρουσίαν ἐκείνων, πρὸς ἀναζήτησιν τῶν ὁποίων εἶχον ἔλθῃ!

Οἱ δραπεταὶ κατὰ πρῶτον ἐφρόντισαν νὰ ποταμακρυφθῶσι τῆς φυλακῆς ἐν σπουδῇ, κατόπι δὲ ἐζήτησαν νὰ ἴδουν εἰς ποῖον σημεῖον περὶ τοῦ εὐρίσκονται, διὰ νὰ διευθυνοῦν ἐκεῖθεν πρὸς τὸν λιμένα, και νὰνεύρουν τὴν μικρὰν λέμβον, τὴν ὁποῖαν εἶχαν ἀφήσῃ ἐκεῖ ὁ Ρογγῆρος.

Τὸ μέσον τοῦτο ἦτο τὸ ἀπλοῦστερον πάντων πρὸς ἀνεπιπρόσβλητον διαπεραιώσιν εἰς τὴν ἀντίπεραν ὄχθην, τὴν κατεχομένην ὑπὸ τῶν Γάλλων.

Εἶχον φθάσῃ ἤδη εἰς τὸ ἄκρον μιᾶς ὁδοῦ, ἀγούσης πρὸς τὸν λιμένα, ὅτε αἰφνης ἤκουσαν βήματα.

— Ἄλε! εἶπεν ὁ Παπαφίγκος, τί τρέχει;

— Εἶνε ἡ περίπολος, ἀπεκρίθη ὁ Ρογγῆρος.

— Χίλια ἑκατομμύρια.

— Ἄφησε τώρα τὰ ἑκατομμύρια και κότταζε πῶς θὰ ξεφύγωμε.

— Εἶνε πολὺ ἀργά, θὰ μας ἔβγῃ ἔστην κλῶρη. . . τὰ βήματα σιμώνουν ὀλοένα.

— Καλὰ κάμετε, δὲν κάνω ἐγὼ και μὴν κουνήθῃτε καθόλου!

Τὸ παιδίον ἐξηπλώθη πρὸ μιᾶς θύρας και προσεποικῆθη ὅτι κοιμάται βαθείως.

Οἱ σύντροφοὶ του τὸν ἐμιμήθησαν. Ἀπέθεσαν τὰ φορτία των καταγῆς, ἠπέλησαν τὸ . . . περιεχόμενον αὐτῶν, ὅτι εἰς τὸ παραμικρότερον κίνημα θὰ τοὺς ἐπνίγαν, και κατόπι ἤρχισαν νὰ ροχαλιζοῦν ὡς ἄνθρωποι ἔχοντες τὴν καθαρῶτεραν συνείδησιν τοῦ κόσμου.

Ἡ περίπολος—διότι αὐτὴ ἦτο— ἤκολούθησε τὸν δρόμον τῆς και ἐσταμάτησε πρὸ τῶν κοιμημένων, τῶν ὁκείων οἱ ροχαλισμοὶ καθίσταντο ὀλονὲν ἠχηρότεροι.

(Ἐπειὰ συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΛΑΚΙΔΗΣ [Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Jacques Lemaire]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ μικρὰ Ἰουλίττα δὲν ἐστάθη νὰ τὴν ἐμβολιάσουν, παρὰ μόνον ἀπ' οὗ τὴν ἐβεβαίωσαν, ὅτι τῆς τὸ κάμουν διὰ νὰ μὴν ἀσχημισθῇ.

Τὴν στιγμήν λοιπὸν ποὺ ἠτοιμάζετο νὰ φύγῃ ὁ ἰατρός, ἡ μικρὰ τοῦ λέγει:

— Πατέρα, ἀπ' οὗ μὲ μολιάζετε γιὰ νὰ μὴν ἀσχημισθῶ, σὰς παρακαλῶ νὰ κάμετε τὸ ἴδιον και τῆς κοίτας μου.

Ἡ μητέρα: Οὐρανία, φέρε μου ἕνα κερὶ γιὰτὶ δὲν βλέπω ἐδῶ ἑστὰ σκακινά.

Ἡ Ὀφρανία (ἡ ὄμοια βαρύνεται νὰ κινήθῃ): Δὲν βάζετε τὰ γυαλιὰ σας, μητέρα;

Ἡ μητέρα: Ἄν ἦταν ἡ ἀνάγκη, εἶπε ὁ Ρογγῆρος.

Ὁ μικρὸς Μίρης, ὁ ὁποῖος δὲν φημίζεται διὰ τὴν ἀνδρείαν του, ἠκούσθη λέγων:

— Μὲ κουνήσασε νὰ με κτυπήσῃ ἕνα παλῆ-καῖο. Μὰ κ' ἐγὼ τὰκονα ποὺ βγήκε ἡ γλώσσά του μὰ σπιθαμῆ ἔξω.

— Μακμά, ἀπὸ ποῦ μας ἔρχεται ἡ βροχή;

— Ἀπὸ τὸν οὐρανὸν, καὶ τοῦ μου.

— Ἄ, λοιπὸν οἱ καμμένοι οἱ ἄγιοι θὰ εἶνε πάντα βρεγμένοι!

ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

TAMEION XHPH EΓΓΡΑΦΗΣ ΑΠΟΡΩΝ

Ὁ Τρικυμωδὸς Μαλέας, δι' ὠραιότητος περὶ τοῦ Ταμεῖου ἐπιστολῆς, μοῦ στέλλει τὸ δέμα ἀπόρου μαθητῶν ἐκ τῆς νήσου Κῶ, ὁ ὁποῖος ὑπηρετεῖ εἰς μιαν οἰκίαν ἐδῶ εἰς τὰς Ἀθήνας. Πηγαίνει εἰς τὸ Γυμνάσιον, εἰς τὴν Γ' τάξιν, και εἶνε ἐπιμελέστατος.

Ἄλλο πωχὸν παιδί, εἰς τὴν Κωνσταντινουπόλιν αὐτό, μοῦ συνιστᾷ ὁ Σωφὸς Πιττακός, ὁ ὁποῖος και μ' ἐρωτᾷ ἂν οἱ διὰ τοῦ ταμεῖου τοῦτου ἐγγραφοῦμαι καταλογίζονται εἰς τοὺς 2,000 οἱ ὁποῖοι ἀπαύονται διὰ τὴν αὔξησιν. Βεβαίως! Δι' αὐτὸ και ἐγγράφονται εἰς τὸ Δελτίον τοῦ Ψασπαθώματος, μετὰ τὸ ὄνομα ἡ τοῦ ψευδώνυμον τῶν ἐγγραφόντων αὐτοῦ, εἰς τοὺς ὁποῖους στέλλεται ἀνὰ ἕν Ἀῶρον και ἀκονέμεται ἀπὸ ἕν Εὐσημον. Ἐπειδὴ δὲ οἱ εἰσφέροντες ὑπὲρ τοῦ Ταμεῖου κάμουν συγχρόνως δύο καλὰς πράξεις, ἀπ' ἐνὸς μὲν συντελοῦντες εἰς τὸν ἐπιδικώμενον σκοπὸν τῆς αὐξήσεως τοῦ φύλλου, ἀπ' ἑτέρου δὲ εὐεργετοῦντες πτωχὰ παιδιὰ διὰ τῆς παροχῆς εἰς αὐτὰ ἀναγνώσματος, οἷόν ἢ Διάπλασις, εἰς ἕκαστον τῶν ἐγγραφόντων ἀπονέμονται και ἄλλα δύο Εὐσημια, καθὼς περιετρήσατε βεβαίως, ὅτι ἀπενεμήθησαν εἰς τοὺς χρεὶ τοῦδε ἐγγράφοντος ἐξ ἰδίων των πτωχῶν παιδιῶν.

Αὐτὰ εἶνε αἱ σημεριναὶ συστάσεις. Τώρα ἔχομεν και μιαν εἰσορρᾶν πραγματικῶς εὐγενεστάτην: Ἐλαθε ἀναγνώμια ἀπὸ τῆς Κωνσταντινουπόλεως πέντε σελλίνας, μετὰ τὰ ὅποια και ἐνῆραφα τὴν συσταθεῖσαν ὑπὸ τῆς Λειτουργίας Διακλάδας πτωχῶν και δυστυχῆ κόρην. Τώρα περιμένω διὰ τοὺς δύο σημερινούς.

Σὲ συγχάρω, Ἐλληνοπούλα [E], διὰ τὸ ἄριστον μετ' ἐπαίνων, τὸ ὁποῖον ἔλαβες εἰς τὰς ἐπιμελείας, ὡς και διὰ τὰ δύο βραβεῖα, τὸ τῆς ἐπιμελείας και τὸ τῆς συμπεριφορῆς. Σοὺ ἔστειλα και τὸ βραβεῖον τοῦ 57ου Διαγωνισμοῦ, ὡστε αὐτὰς τὸς ἡμέρας καὶ εἶχες μαζὶ μάλιστ' αὐτά. — Συγχάρω ἐπίσης και τὰς φίλας μου Βερδύκη και Ἄγγελικὴν Καραμανοῦρα, αἱ ὁποῖαι, καθὼς μανθάνω, ἔτυχον τῶν αὐτῶν τιμητικῶν διακρίσεων. Καὶ εἰς ἀνάμνησιν!

Ἡπερὸς τὴν Σερᾶσῃ, τὰ θερμώτατα συλλυπητήριά μου διὰ τὸν τόσῳ σκληρὸν και ἀπρόσβητον θάνατον τοῦ πατρὸς σου. Παρακαλῶ τὸν Θεὸν νὰ σε παρηγορήσῃ ταχέως, ὅπως Ἐυκείνος ἠεῦρε, ἀγαπητῆ μου φίλη!

Ναυτάσαι, σοὺ ἔστειλα τὸ βραβεῖόν σου. Ἐπερὸς τὴν Κικὴ μετὰ τὰ σπάνια γραμματόσημα ποὺ τῆς ἔστειλες. Φαντάσου ὅτι κανὲν ἀπὸ τὰ 13 δὲν εἶχαν εἰς τὸ Δεῦκωμά τῆς! Ἄμ' ἐταν τῆς εἶπα ὅτι εἰς καθὲν γράμμα σου θὰ τῆς ἐσωκλείω ἀπὸ δέκα; Ἐχάλασε τὸν κόσμον!

Ἄκουσατε τί ἐπαθεὶν ὁ φίλος μου Μικρὸς Πιανίστας. Ἐν ᾧ εἶνε τὸσον μικρὸς, τοῦ ἦλθεν ἡ ἰδέα—κ' ἐγὼ δὲν ἤθελα διατῆ— νὰ διαγωνισθῇ εἰς τὴν Μεσαιὸν Τάξιν. Σημειῶνται λοιπὸν εἰς τὰς Λύσεις του ἡλικίαν 12 ἐτῶν. Κατόπι τὸ μετανοεῖ, και τὸ 2 τὸ κάμνει 0, χωρὶς νὰ το σῶσῃ. Ἄλλὰ τί συμβαίνει; Ὁ Ἀνανίας

νομίζει τὸ ἐναντίον, δηλαδὴ ὅτι τὸ 10 τὸ εἶχε κάμῃ 12, τὸν κατατάσσει εἰς τὴν Μεσαιὸν Τάξιν, και μετὰ τὰς 144 λύσεις ποὺ εἶχε, τοῦ δίδει μόνον ἑπτακτον, ἐν ᾧ εἰς τὴν Μικρὰν Τάξιν, ὅπου ἔπρεπε νὰ διαγωνισθῇ, θὰ ἔπρεπε Τρίτον Βραβεῖον. Ἄλλὰ δὲν περᾶζει! ἔχει καιρὸν νὰ κόρῃ και βραβεῖα. Πρὸς τὸ παρὸν αὐτὸ ἔσ' τὸν γίνῃ μάθημα, διὰ νὰ εἶνε εἰς τὸ ἔτιχῃ προσεκτικώτερος και ἀκριβέστερος.

Μία φιλὴ μου ἀπὸ τὸ Ἄρσασον—καθὼς μοῦ γράφει ἡ Χρυσόσουσα Κεφαλή, —παρῆθῃ μιαν παραγγελίαν τῆς Διευθυντρίας και ἐπιωρήθη. Καὶ ἡ τιμωρία ποία εἶνε, ἂν το εἴρετε; . . . Ἰδοῦ: Στέρησις ἐπὶ ὠριμὸν χρόνον τοῦ δικαιοματός τῆς Ἀλληγορίας πρὸς τὴν Διάπλασιν. Δηλαδὴ, κατὰ τὸ διάστημα τῆς τιμωρίας τῆς, ἡ φιλὴ μου αὐτὴ μόνον νάναγιωσκῇ τὸ συλλάδιόν μου θὰ εἰρησῇ, και τίποτε ἄλλο. Τῇ ἐπέβαλον δὲ αὐτὴν τὴν τιμωρίαν, —μοῦ γράφει ἡ Χρυσόσουσα Κεφαλή, —διότι ἐγνώριζον ὅτι αὐτὴ θὰ τῆς κάμῃ μεγαλῆτεραν ἐντόπισιν ἀπὸ καθὲ ἄλλην. Καὶ πραγματικῶς, δὲν ἠεῦρεται πόσον λυπηρὴ ἡ σθένῃ διὰ τοῦτο, και πόσον δὲν βλέπει τὴν ὄραν νὰ τῇ ἐπιτρέψωμεν πάλιν νὰ ἐπαναλάβῃ τὰς σχέσεις τῆς. — Φαντασθῆτε λοιπὸν τί αἰεῖται ἡ Διάπλασις, ὡστε ἡ στήρησις τῆς νὰ ἐπιβάλλεται ὡς τιμωρία. Ἐγὼ δὲν ἔχω παρὰ νὰ εὐχαριστήσω δημοσίᾳ τὴν ἀειτίμων Διευθύντριαν τοῦ Ἄρσασου, διότι μ' ἔκτιμᾷ τόσον πολὺ!

Ἀκριβῶς δι' αὐτὸ, Ἰσοτερεῖς Ἄστυ, τὰ Μαυροσῆματα δίδονται μυστικῶς, διὰ νὰ μὴ γνωρίζουν αἱ σφύρις ἐφρανεῖν τοὺς μαυροσμητωμένους. . . Ἐπὶ εἰς τὸν ἄρσασον νὰ τελευτήσῃ τέλος πάντων καμμίαν ἐπιστολήν, ἀπὸ αὐτὰς ποὺ ἀρχίζει, και νὰ μοῦ τὴν στείλῃ. Ἄλλως, πῶς θὰ τον ἀναρῶ εἰς τὴν Ἀλληγορίαν; Ὅθ' εἶπω εἰς τὸ Πηνόρον τῆς Ἐρήμου πόσον σοῦ ἤρρεσε τὸ ποιηματάκι του διὰ τὰς Ἀσκήσεις.

Νικίλας Π. Κουλαμά, στείλει μοῦ ἄλλα ψευδιάνυμα, σὲ παρακλῆν, τὰ δύο ἀνήκουν εἰς ἄλλους τὸ τρίτον ζενικὸν και ἀγνωστὸν μου.

Εἶπα, Ναυταποῦλα, εἰς τὸν συνεγάτην μου Παῦλον Νιρβάνο, ὅτι σοῦ ὑπερήρασε τὸ πρωτομαγαθικὸν διηγημά του. Τὸ «Ἄστυ» τὸ ἀνεδημοσίευσεν τὴν ἄλλην ἡμέραν ἀπὸ τὸ φυλλάδιόν μου. Τὰ νοῦρα εἶνε αἱ ἐλεγόμεναι νυμφαῖαι (γαλλικῶς nuyphars) πιθανὸν ὅμως εἶνε κανὲν μέτρος τῆς Ἑλλάδος νὰ ὀνομάζωνται νοῦρα τῆς ἀνθ' τοῦ βουνοῦ και τότε και σὺ ἔχεις δικαίον και ὁ ἐξάδελφός σου.

Σὶ εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ὠραιότατον κροσὶ ποῦ μοῦ ἔστειλες, Γουλιέλμῃ Γέλλε. Τὸ ἐπίαμεν εἰς ὕψιστον σου και εἰς ὕψιστον τοῦ Συλλόγου σας, ἦτο δὲ φαιδρότατον τὸ τραπέτι μας ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἐξ αἰτίας σου. Ὅλοι μοῦ εἶπαν νὰ σὶ εὐχαριστήσω. Ἰδιαιτέρως δὲ ἡ κυρὰ Μάρθα.

Σὶ εὐχαριστῶ πολὺ, Χαπετατῶν Γλακουμῆ, [E] και διὰ τὴν κάρταν και διὰ τὰ ποιηματάκια ποῦ μοῦ ἔστειλες τὴν Πρωτομαγίαν, τὴν ὁποῖαν τόσον ὠραία περιγράφεις. Εἶδα ἐστὶ τῆς φαῖδρᾶ ἑσπέρῃ τῶν ἀνθρώπων σοῦ ἐνεκένευσεν τὸν πόδον τοῦ νὰ μὴ ὑπάρχῃ οὐδεὶς πτωχός, οὐδεὶς λυπημένος, και ὅλοι εἰς τὸν κόσμον νὰ χαίρωνται, ὅπως χαίρεται σήμερον ἡ φύσις. Ἐυγενῆς πόδος, ἀλλὰ, καθὰς λέγεις, ἀπραγματοποιήσῃς. . .

Τὶ ὠραία καὶ ἐδασκόμενα εἰς τὸν ἀνοσοῦλεμον τῶν Πατρῶν ὁ Ἄρσασονβίβλος μετὰ τῆς φίλας μας Ἰριδά, Μολαῖδην, Ταγαράιαν Κόρη, Ἄρσασονβίβλος και. «Ὅταν ἐτελεώσε, μοῦ γράφει, ἤμουν ἀρκετὰ ἀστεια, δίδει τὸ φῶρμά μου ἀπὸ λευκὸν εἶχε γίνῃ σκωτίζεσκον ἀπὸ τὰ κερματῆ, και τὸ καπέλο μου εἶχε καταντήσῃ κρηματῆς κῆπος ἀπὸ τὰ ἀνθ' ποῦ εἶχαν πῆσῃ ἐπάνω του. Μὴ νομίσῃς ὅμως δὲν ἐπρησθηθῆν ἀπὸ τὸν τρομῶρον αὐτὸν βομβαρδισμῶν, Ἰσα-Ἰσα! . . . Τὰ πιστεύω. Καὶ ἡ δευτέρα ἐκδοσις τῆς φωτογραφίας εἶ γίνεταί;

Ποτὲ δὲν μ' ἐλύπησες, Πίλκ-Πίλκ, οὐτε ποσῶς ἐπιθυμῶ νὰ ἐλαττωθῇ τὴν ἀλληγορίαν σου. Τὴν πληροφῶραν σοῦ διὰ τὸ Φῶμα τῆς Νυκτὸς δὲν δημοσίευσεν, διότι, κατ' ἀρχήν,

ἰδιαιτέραι παρακλήσεις περὶ ἀνταλλαγῆς Μ. Μουσικίου δὲν δημοσιεύονται, ἡ πρόσας ἀρκεῖ.

Μεθῶ τῆς Ἀστρονομίας, οὐδεμίαν ἔχω ἐξέδωσιν περὶ ἐκδόσεως περιοδικῶ ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἀθῆναι» ὑπὸ συγγενούς τοῦ κ. Παπαδοπούλου, ὡς γράφεις, συνεπὲς ἀγνοῦν και εἰ εἶδους ὅλην θὰ περιέχῃ. Ἀπὸ αὐτὸ ἐνοεῖται κἀλλιστα και σὺ, και οἰοδῶσθε ἄλλο, ὅτι ἡ Διάπλασις οὐδεμίαν ἔχει σχέσιν μετὰ τὸ ἀγγελλόμενον περιοδικόν, ὅπως και μὴ κανὲν ἄλλο. Ὅς πρὸς τὴν μεταφρασίν σου, νομίζω περιστῶν νὰ σε δικαιολογήσω. Οἱ φίλοι μας, πρὸς τοὺς ὁποῖους ἔστειλες ἀντίτυπα, θὰ ἐνοήσων ὅτι τὰ λάθῃ εἶνε καθαρῶς τυπογραφικά.

Ἄγνα Γ. Κουλομοπούλου, και τὰ τρία ψευδιάνυμα καὶ προτείνεις, εἶνε δοσμένα. Στείλῃ μοῦ ἄλλα και γράψῃ μοῦ μετὰ τὴν ἀρχικὰ θέλεις νὰ σου ἐκλέξω, ἀπ' οὗ δὲν πρέπη νὰ δημοσιεύσω τὰρχικὰ σου.

Τζέντλεμαν (B. A.) ἰδοῦ τὸ νέον σου ψευδιάνυμα. Ἡ καλλίετα παντὸς δὲν δημοσιεύεται εἰς τὸ φυλλάδιόν μου, ὁρῆλαται εἰς τὸ ὅτι οἱ συνεγάται μοῦ εἶνε γνωστοὶ και ἐκλεκτοὶ ἀνθρώποι τῶν γραμμάτων, — τὸ ὁποῖον δὲν συμβαίνει δι' ἅλα τὰ περιοδικά. . .

Σεργιευμένη Ἐλληνοπούλα, λησμονεῖς λοιπὸν ὅτι ἡ «Διάπλασις» εἶνε τὸ περιοδικὸν τῶν παιδῶν και τῶν ἐφήδων, και ὅτι ἄμα μεγαλῶσῃ και εἶνε ἄμα ὑπερῆν ἐν ὄριον ἡλικίας—τὸ ὁποῖον δὲν εἶνε τὸ ἴδιον δι' ὅλους,—παραιτεῖται; Δι' αὐτὸ σκέπτομαι νὰ ἐκδώσω και περιοδικὸν διὰ μεγάλους, ὡστε ἡ φιλία μου νὰ διακοπῆται!

Σέξε (Q) δεκτὸν τὸ νέον σοῦ ψευδιάνυμον. Ἄλλὰ πολὺν καιρὸν ἔκαμες νὰ μοῦ γράψῃς. Πολλοὶ μοῦ ἐγραψαν ἦσῃ τὴν γνωρίαν των περὶ τοῦ σπουδαίου ζητήματος τῶν Ἀσκήσεων και τῶν Π. Πνευμάτων (και πρῶτος-πρῶτος ὁ Ἄσπῃρ τοῦ Βέγα, ἔπειτα ὁ Πηνόρον τῆς Ἐρήμου κτλ.) Ἄλλὰ ἐπειδὴ σήμερον δὲν ἔχω τόπον, θὰ τὰς ἴδωμεν εἰς τὸ προσεχές.

Ἐγκρίνοῦσα τὰ ψευδιάνυμα των, δέχομαι μετὰ χαρῆς εἰς τὴν Ἀλληγορίαν μου και εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς μου τοὺς νέους μου φίλους: Μαρκήσιον Λαυταλεῶρα (Κ. Π. ὠραιότατη ἡ πρώτη σου ἐπιστολή, και ἐξ αὐτῆς κρινῶ ὅτι θὰ δράσῃς πολὺ εἰς τὸν κύκλον μας.) Λαρτοσάδωρον (Κ. Α.), Πάμισον (Α. Π. ὠρῆθ ἡ λύσις, ἀλλὰ διὰ νὸν διαγωνισθῆς, πρέπη νὰ συμμορφωθῇ μετὰ τὸν Ὀδῆρον.) Ἄθωαν Ποιμενίδα (Α. Π.) Νεπερὸν Νύκτα (Α. Β. Γ. δὲν ἠμῶρεσα νὰ σου δώσω τὸ προτιμώμενον διὰ μὴ γίνεταί σύγχυσις μετὰ τὴν Ναυτοπούλαν, ἡ ὁποία εἶνε και αὐτὴ γαλανῆ και, τώρα ποῦ μοῦ ἔγραψες, εἶσαι τελεῖα συνδρομητῆς) Ἐκκοιλοῦθης) Λιονοσοκῆ Δίρρη (Α. Ν. Φ.) Ἐδῶ γενῆ Βαρδύλα (Κ. Α. 1. οἱ προσόσεις σου εἰς τὸ προσεχές) Διαβολάκι (Θ. Μ. Μ. ἀπ' οὗ ὁ μέχρι τοῦδε καιρός του ἐδῶ κρινῶ και σοῦ το παραμυρῆ) και Στρατηγὸν τοῦ Βατσερῶ (Ν. Α.)

Ἡ Μαῦρη Βίβλος. Αὐτὴν και τὴν προτιμώμενην ἐκδομῆ ἐσημεῖσα 5 [M] εἰς ἕνα μικρὸν κέρδιον, ὁ ὁποῖος ποῦ ἔγραψεν ἀπρεπῆστα περὶ ἐνὸς συναδέλφου του 2 [M] εἰς μιαν φιλὴν μου, ἡ μητέρα τῆς ὁποίας μοῦ ἔγραψεν εἰς τὸ τέλος τῆς ἐπιστολῆς τῆς, ὅτι εἶνε πολὺ ἄτακτος εἰς τὸ σπῆτι (και αὐτὸ θὰ πάρῃ εὐσημον, ἂν δὲν μοῦ ἐναγράψῃ ἡ μητέρα τῆς δι' ἰδιορῶσῃ) και τέλος ἀπὸ ἕν [M] εἰς δύο ἀντιγραφῆς. . . Πνευματικῶν Ἀσκήσεων.

Ἀσπασμοί, Πηροφορία. Ὁ Ταρταρὸς τῆς Ταρσωνορῆς ἐστὶ τὰρχικῶ και τὴν διαμονὴν του ἄρσασονβίβλος Μιλιάνδου—ἡ Φτερωτῆ Βαρκοῦλα συγχάρει τὴν Πάραλον Πέτραν διὰ τὸ ὠραῖον ἀπολυτήριον—ὁ Σωφὸς Μεσαιὸν συγχάρει διὰ τὸ βραβεῖον τοῦ Λοδοῦν, τὸν ὁποῖον ἐνομεία «πρῶτανον τῶν» συνδρομητῶν» —τὸ Πίλκ Νίλκ ἀσπάζεται τὸν Ἡθοποιὸν

Κῆν και ἀνασπάζεται τὸν Μικρὸν Κατεργᾶρον—ὁ Σωφὸς Πιττακὸς συγχάρει τὸ Ρόδον τοῦ Ἀπριλίου διὰ τὸ βραβεῖόν του, και ζητεῖ τὰρχικῶ και τὴν διαμονὴν τοῦ Νέου Ἀρχιμῆδους—ἡ Ἐλληνοπούλα ἀσπάζεται τὴν Κρατικοῦλαίαν και ζητεῖ μετ' αὐτῆς Ἀλληγοροφίαν—ὁ Ἰσοτερεῖς Ἄστυ πληροφορεῖ τὸν Ἀγγουρολογιώτατον διὰ τὰρχικὰ του εἶνε Μ. Ν. Α. Ζητεῖ διὰ τὸ τοῦ Μπαμ Μπουμ και τῆς Στρομοπούλης Λορεντίας—ἡ Ναυτοπούλα ἀσπάζεται τὸν Ἰατῆρον τοῦ Συδρομοῦτῶν μετὰ τὴν θεραπεύεται ἡ φλυαρία τῆς γλώσσης και τῆς πέννας—ὁ Ἀθῆσιος Στέφανος συγχάρει τὸν Ἡρώ τῆς Σύρου διὰ τὸ βραβεῖόν του και ζητεῖ τὰρχικὰ του—ὁ Δημοσθένης ὁ Ρήτορ, ὁ ὁποῖος ἐδάμασε τὴν ἀρέλειαν, τὴν χάριν και τὴν σοβαρότητα τῆς ἐπιστολῆς τῆς Ναυτοπούλας (περὶ τοῦ κόσου) τὴν πληροφορεῖ ὅτι οἱ οἱ φίλοι μου και αἱ φίλοι μου τὴν θεωροῦν ὡς μιαν τῶν καλλίτερων των συναδέλφων, και θὰ ἐλπινοῦν πολὺ ἂν ἔπαυε νὰ γράφῃ δι' εἰσθητικῶτα λό

λω, Ἄσε με κάτω, Στρουμπούλην Κορεύ-
 τριαν καὶ Ἀλέκκα Ρόδου — τὸ Ἄσθος τῆς
 Αὐγῆς με τὸν Κόδρον καὶ Ἐλένην Τζαύρα
 — τὸ Πηνιὸν τῆς Ἐρήμων με τὴν Ζωίσιαν
 Κορηγιώτου Ζαφειρὸν Μεσολογγίου, Κόδρον καὶ
 Ἀστέρα τοῦ Βέγα — ὁ Μικρὸς Ἀιάβολος με
 τὸ Ἀρχιζιζάνιον, Λαυμονίαι, Μέλινα Αἰάβο-
 λου, Παραιοκύβη και Μούσαν τῆς Ἀστρο-
 νομίας — ὁ Ἀσὴρ τοῦ Πόντου με τὸν Βρε-
 τανικὸν Ἀστέρα, Διάκτοια Ἀστέρα, Ἐρυ-
 θρὸν Ἀστέρα, Φωτοβίλον Ἀστρον καὶ Μαρ-
 μαρυγὴν Ἀστέρας — ἡ Ἀρσασέριος Ἐλαφος
 με τὴν Μούσαν τῆς Ἀστρονομίας, Αἴφρα
 τοῦ Ἀρίωνος, Ναυτοπούλου, Μελαγχολικὴν
 Ναυτιήν καὶ Ναυαργον τῆς Βασιλέας — ὁ
 Κόδρος με τὸ Πηνιὸν τῆς Ἐρήμων, Θερα-
 παιρίδα τῶν Μουσῶν καὶ Μέλλουσαν Καλ-
 λιτέχνιδα — ὁ Κερανοὶς με τὸν Ἀγροπολο-
 γιώτατον, Ἀστέρα τοῦ Βέγα καὶ Βιωνὸν τῆς
 Ἐρήμων — ἡ Μικρὰ Ἰάρισσα με τὸν Πίλκ-
 Πλάκ, Μοιλιγραῖον Ἀρίωνα καὶ Φιλλέλλη-
 να Μικρασιάτην — ὁ Ἐδοχώτατος Γάτος με
 τὴν Μοθέριαν Καλλιτέχνιδα, Ναυτοπού-
 λου καὶ Μέλλουσαν Καλλιτέχνιδα — ἡ Φθι-
 νοπωρινὴ Νόξ με τὴν Γλυκεῖαν Ἀνάμνησιν,
 Φιλιππῶν Ἴον καὶ Ἀευχὴ — ἡ Ἀνδρὰν τῆς
 Ἐρήμων με τὸ Ἀρχιζιζάνιον καὶ Βασιλέα
 τῶν Ἀνθέων — τὸ Πικ-Μικ με τὸ Ἀρχιζι-
 ζάνιον, Μικρὸν Κατεργάτην, Κοιτ-Κοιτ
 καὶ Ζεῦ Ζεῦ — ὁ Καντοῦσιος με τὸν Ἑδρι-
 κὸν Ἰγρον, Βικτωρία Ἀποστολίδου, Γλυ-
 κεῖαν Ἑλλάδα καὶ Θεραπειρίδα τῶν Μου-
 σῶν — ὁ Ἀρατος με τὸν Γουλιέλμου Τέ-
 λου, Ἴσιον Πέλαγος [E] Ποιήτριαν Σαρ-
 φῶ, Τηλεκλείδη καὶ Ἑλληνικὸν Διόθυμα.

Ἀπὸ ἓνα γλυκὸ φιλῆμα στέλλει ἡ Δι-
 κλασις πρὸς τοὺς φίλους της: Ταρταρίνον τῆς
 Ταρσακόντης (πολὸ καλὸ ἔκασταν οἱ γυνεῖς σου,
 που δὲν σε ἄρῃσαν, ἢ ὑπάγῃς μόνος σου με
 τὴν βέραν. Ἔ, πῶς ἐπεράσας εἰς τὴ Φιόρσι;) **Φι-
 ρωφῶν Βαρκοῦλαν**, ἰαπωνίην Γουλιέλ-
 μου, Δόνουσον, Πηνιὸν τῆς Ἐρήμων (ὄχι δά,
 μίαν πορὰν δημοσιεύεται ἡ φωτογραφία ἐκείνου,
 καὶ ἂν βραβευθῇ πολλὰς εἰς διόστημα ὄλιγου
 καιροῦ: ἂν ὅμως περάσων πολλὰ ἔτη ἀπὸ τοῦ
 ἐνὸς μέχρι τοῦ ἄλλου βραβεῖου, τότε ἴσως νὰ ἐα-
 ναδημοσιευθῇ) Δ. Κ. Φιλιππῶν (ποῦ εὐχαρι-
 στως ἄλλὰ πρέπει νὰ μου στείλῃς ἰνομία του
 καὶ τὴν διευθυντικὴν του ἔσο: γίνονται ἡ συστάσις)
 Ἄτταβίριον Ρόδου (ἰαρεία ἢ περιγραφή τῶν
 Ἀποκαλιπτικῶν τοῦ Ἀνδριάντος Ἀδέρωφ' εἰς
 τὸ ἔξῃς θὰ προσέχη νὰ μὴ παραπορρῶνεται τὸ
 ψευδώνυμόν σου, μολονδὴ τὸ ν' γίνεσαι ἴσον
 εὐκόλα ν 1) **Καρίαν** (ποῦ παρ' ὄλιγον νὰ πῶσῃ
 εἰς τὴν θάλασσαν ἐξ αἰτίας μου, δηλαδὴ ἐξ αἰ-
 τίας τοῦ φυλακίου μου, τὸ θοῖον ὤμνησε νὰ
 πόρῃ ἀπὸ τὰ χεῖρα τοῦ μαμαῦ τῆς, ἐνῶ ἐτα-
 ξεῖθεναν με τὸ βαποράκι. . .) Ἀροναυτοπού-
 λου (ἢ περὶ ἧς μ' ἐρωτῆς δὲν σου ἔστειλε ἀ-
 κόμη τετραδίου) σπάνιον πρόχημα νὰ ἔχη κανεὶς
 μόνον Μαυρῶχημα 1) **Θεὰν Ἀθηνῶν, Ἐρυθρὰν
 Θάλασσαν** (εἶπα εἰς τὸν κ' Βενθόπουλον, πότον σου
 ἦρσεν ἢ χωρὸνλα σου) Τὰ ἔθοδα τῆς Δίκης ν'
 καὶ εἰ τὴν ἐπαίεις με δύο ἄλλας φίλας σου: εἰς
 τὴν **Τρολαῖδα** περαιοτικά 1) Ἀθινῶν **Σεξάφ-
 ρον, Ἄνθος τοῦ Παργασσοῦ** (πολὸ ἐλυπήθην
 διὰ τὴν ἀσθένειαν τῆς μητρός σου, ἀλλὰ καὶ
 πολὸ ἔχρησεν δταν εἶδα ὅτι ἦτο περαιοτικὴ)
Ζωγραφῶν Βαρρῶν (ἔχε ὄλιγην ὑπομονήν-
 προηγουμένη ἄλλοι διαγωνισμοί) **Δεσποινίδα
 Σατωβριάνδου, Σπουδαῖον Ἀνθρωπον, Ἐ-
 θνικὸν Ἰγρον** ([E] διὰ τὴν πρωτοκαριατικὴν
 περιγραφήν) **Ροδοστεφανωμένην Ἀδὸν** (ἐξέ-
 λεξα, βλέπει, ψευδώνυμον τῆς νέας σου φίλης,
 διὰ τὴν ἔγγραφὴν τῆς ὁποίας σὲ ὑπερευχαρι-
 στώ) **Μελαγχολικὴν Ναυτοπούλου** (εὐχα-
 ριστῶ πολὸ διὰ τὸ χαριστικὸν πανοσδάνι)
Κατίαν Μεγαρώς (ἐλπίζω ὅτι ἤδη ἔγινες
 καλὰ καὶ ἐπέρασες λαμπρὰ εἰς τὴν Πεντέλγην).

τὶ εὐγενῆ: ἡ **Ροδοστεφανωμένη Ἀδὸν** νὰ σου
 προσέβῃ ἴσον ὡραῖαν ἀνδοδέρμη 1) **Σημαῖαν**
 τῆς Ἐλευθερίας (ποῦ δὲν ἠουκάσει, παρὰ ἀρ-
 οῦ μου γράψῃ) **Ἡρωϊκὸν Μεσολόγγιον** (ἢ
 Κυρὰ Μάρθα σὲ πύχῃν με ὄλην τῆς τὴν καρ-
 διάν) Ἀρσάδα (δὲν ἔθοδα τὴν ἐπιστολήν σου,
 δὲν εἶνε δυνατόν νὰ μὴ σου ἀπήνησα δὲν ἡ-
 ἐεύρεις πῶς ἐπέλασα, δταν εἶδα εἰς τὸ ὕκ' ἀρῶ.
 238 Φύδρον Μιγδὸν σου, νὰ σε κάμη ὁ κ. τυ-
 πογράφος. . . Ἀρσάδα 1) **Λευκοπέτρων Ἀγ-
 γελον, Ἀπόγονον τοῦ Νέστορος** (ἔστειλα
 «Παιδικὸν Θάναρον») **Θάλασαν Βλαυρογιάννη**
 (ἢ ὁποία θαυμάζει τὸ Ἀρχιζιζάνιον) **Ἰρυ-
 σόπετρον Ἐλιπίδα, Γλυκεῖαν Ἑλλάδα** (οἱ
 σενίαι δὲν μου χραιζῶνται, παρὰ μόνον δταν
 μοῦ κάμηξ καμμίαν παραγγέλιαν: τότε νὰ κό-
 πηξ τὸ κόκκινον χαρτάκι με τὴν διευθυντικὴν καὶ
 νὰ το ἐσωκλήξῃς εἰς τὴν ἐπιστολήν σου) **Πει-
 νασμένον Καρφαῖον** (τὰ εἶδη μου εἰς τὴν
 μύμην σου) Ἄρατον (ἀρ' οἱ ἄλλοι, θὰ
 γίνῃ αὐ: ὁ) Ἀγροπολογιώτατον ([E] καὶ ἡ
 περιγραφή σου ὡραῖα καὶ τὸ ποιηματικὸν σου)
Μαρταλοῦδο, Ἐλένην Κοιναθίτου (ὄρμαι
 αἱ λύσεις ἄλλὰ γράνονται εἰς ἰδιαίτην χαρτῆ)
Ταπεινὸν Ἴον [E] διὰ τὴν ἐπιστολήν, τὴν πε-
 ζὴν καὶ ἔμμετρον σου ἔσ' εἶκα 3 ἔμμετρον διὰ τὸ
 ἐν Βρ. καὶ τὰς 2 τοῦ ἄλλου κατέθοδα εἰς τὸ Τα-
 μεῖον τῶν Ἀπόρων) **Ἰπποκρήν Μαρτελοῦσαν**
 (ἔστειλα τὸ βραβεῖον) **Πάλλουσαν Καρδίαν**
 καὶ **Ἰαποδαμάστριαν** (πολὸ μ' εὐχαρίστησεν
 ἡ κοινὴ ἐπιστολή σας εἰς θεοῦς, βλέπω, ἤρε-
 σαν πολὸ τὰ «Ἐθοδα τῆς Δίκης») Ἄγριον
Μάρθην, Μεγάλην Ἀρκτον καί.

Εἰς δόδας ἐπιστολάς ἔθοδα μετὰ τὴν 7
 Μαΐου, θάπαντησῃ εἰς τὸ προσέχῃς.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δι' λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 28 Ἰουνίου.
 Ὁ γέρων τὸν ἄστυον, ἐπὶ τοῦ ἄστυον δὲν νὰ γράψῃται
 τὰς λύσεις τῶν διδωμένων, καλῶς εἶνε ἢ
 εἴς Ἐρασίην μετ' εἰς ἐπιπέδου, δὲ ἔσασιν:
 περιέχῃ 20 φύλλα καὶ τὴν εἶται πρ 1

- 280. Λεξιγράφος.**
 Τὸ πρῶτον εἶνε πρόθεσις: ἔργον Θεοῦ τὸ ἄλλο.
 Τὸ ἄλλον μου εἰς τὸ χεῖρι σου τὸ ἔχει, ἂν δὲν σφάλῃω
 Ἐστέλην ἐπὶ τῆς ἄρας τοῦ Κακιστοῦ
- 281. Στοιχειώδη φῶς.**
 Πλοῦσιος ἐπιθὸς θὰ γίνῃ, δταν εἶαν ποταμὸ
 Στάσινηγὰς του προεκτείνῃς μ' ἓνα γράμμα μοναχῶ.
 Ἐστέλην ἐπὶ τοῦ Βορῶ Πιπέταξ
- 282. Μεταφρασματικῶς.**
 Βγάλε κάκα, βγάλε μ'
 Καὶ ἄμωσας θὰ παρῶν
 —Εἰς τὴν γλῶσσά σου τὴν κοινή, —
 Ἀπὸ νόστιμα φαγι,
 Ἐνα γλυστορὸ πανί.
 Ἐστέλην ἐπὶ τῆς Ταυμάξας [E]
- 283. Ἀνίγμω.**
 Ἐκείνου ὄστις με γεννῶ, τὴν ὄδαν συστατικῶ
 Πλὴν δὲ: αὐτὸ μετανοῶ, καὶ κλαῖω καὶ σακρῶξω,
 Ἐστέλην ἐπὶ τοῦ Πηνιὸν τῆς Ἐρήμων [E]
- 284. Τρίγωνον.**
 Τὸ πρῶτόν μου εἶνε καρπὸς γλυκύτατος κ' ἄραιος.
 Τὸ δευτέρόν μου σενανίτης σενῆν ἔσση Ἰαπορταν.
 Τὸ τρίτον μου εἶνε ἄνθρωπος, ἐκ τῆς Γραφῆς,
 [ἀρχαῖος].
 Στὸ τέταρτόν μου θὰ ἰδῇ ἄπλην ἀντωνομίαν.
 Τὸ πέμπτον δὲ καὶ ἔσχατον θὰ γράψῃς μ' εὐκόλαιαν.
 Ἐστέλην ἐπὶ τῆς Ἐλιφροσύνης
- 285. Ἀστέη.**
 * * * Νῆνικαταστασθῶν οἱ ἄσπερίσκοι
 * * * διὰ γραμμάτων, ὄστε νάναγι-
 * * * νοσιωνται: καθέτις καὶ ὄρι-
 * * * A * * * ζοντίως ἐρη Ἀσία: καὶ Ἐλ-
 * * * θος: διαγωνιστὸς δὲ πόλις ἄρ-
 * * * καία καὶ ἄλλην συγγραφῆς.
 * * *

- 786.—287 **Κεκοιμημένα ὄνο-
 ματα πτηνῶν.**
 1.— Πόλιμος ἔνδοθος εἰσὶν ἄδελφοί ἀρετώτατος.
 2.— Κακῆς ἀπαρχῆς γίγεται τέλος κακῶν.
 Ἐστέλην ἐπὶ τοῦ Ηνωτοῦ Σίφου
288. Ἀπορία.
 Εἰς ἐν ἄδειον δωμάτιον εὐρίσκειτο τὸ τίποτε
 καὶ τὸ τί. Τὸ εἰ ἔφυγεν ἀπὸ τὸ παράθυρον, τὸ
 τίποτε ἀπὸ τὴν θύραν. Τί ἔμεινε εἰς τὸ δωμάτιον;
 Ἐστέλην ἐπὶ Δουλοῦ Π. Βουλοῦδο [E]
- 289.—291. Μεταμορφῶδεις διὰ
 φωνηεντολόπων.**
 1.— Ὁ Ἀναγίας διὰ 4 φωνηεντολόπων μετα-
 μορφῶσεων νὰ γίνῃ Φαίδων.
 2.— Ὁ δακνῶς διὰ 4 φωνηεντολόπων μετα-
 μορφῶσεων νὰ γίνῃ Ἐπιμελής.
 3.— Ὁ ἀκάθαρτος διὰ 3 φωνηεντολόπων
 μεταμορφῶσεων νὰ γίνῃ Χείρας.
 Ἐστέλην ἐπὶ τῆς Ζωηρῆς Φιλοῦς [E]
- 292.—296. Μαγικὴ Συλλαβὴ.**
 Τῆ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς γράμματος ἐκείτης τῶν
 κάτωθι λέξεων διὰ μιᾶς συλλαβῆς, πάντοτε τῆς
 αὐτῆς, νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξει:
Ἀδία, ὄκτος, πηρα, ἰδα, θέρμα.
 Ἐστέλην ἐπὶ τοῦ Ἀστέρος τοῦ Βέγα (Σούλ. Ἐρσούκ)
- 297. Φωνηεντολόπων.**
 * * ὄντ-κρόν-πλες-πν-ρσ-κρυ
 Ἐστέλην ἐπὶ τοῦ Ἀγροπολογιώτατου
- 298. Γεῖφος.**
 Ω α ε ι ο υ φ ρ σ τ ι ς
 186 186 186 186 186 186 186 186 186 186
 186 186 186 186 186 186 186 186 186 186
 α π λ ε σέ, δε.
 Ἐστέλην ἐπὶ τοῦ Γουλιέλμου Τέλου
- ΑΥΣΕΙΣ**
 τὸν πνευματικὸν ἀσασῶν τῆς 6 καὶ 13 Μαΐου 1899
127. **Δακεία** (δὰς, τὰ). — 128. **Ψήρεα** (Ψ,
 Τ.). — 129. **Ὀμῖρος**, μῦθος. — 150. Τὸ ὑπόδημα.
 151. **Α Θ Ω Σ** — 152. **Ο Π Α**
 Θ Ω Σ Ν Ε Ι
 Ω Σ Ο Ι Α
 Σ Σ Υ Ρ Ο Σ
 Α
 Ε
155. **Ἡ Ναυτοπούλα** ὄμειξ
 ἐπὶ τοῦ βήματος. Ὁ Ἐθνικὸς Τ.
 μνος θαυμάζει καὶ βεβαίως συμ-
 φωνεῖ. **Ἡ Μέλλουσα Καλλιτέ-
 χνις** διακρίτει δὲ ἐπερωτήσεων.
 Ὁ δὲ Φιλοθάνατος μὲν ἀδιάφορος καὶ αὐτοῦ.
 — 154. **ΓΕΡΑΝΟΣ**, ἔαρ, Ρέα, Ἄρνος, κερνῶ,
 ὄνος, ὄσι. — 155 157. 1, ἡ Ἀντιχῆσια (ἀντι-
 χῆ, α). — 2, Τὰ Πυρῶνια (πῦρ εἶνε α). —
 3, Ἡ Βιέννη (Β, ἐν Ν.). — 158-162. Γνω-
 μένης τῆς ἀνταλλαγῆς διὰ τῆς συλλαβῆς ΦΙ,
 σχηματίζονται αἱ λέξεις: φῆμιτρον, ὄρις, φάλλη,
 φίλος, φλόρα. — 143. Ὁ μὲν βίος βραχὺς, ἡ δὲ
 τέχνη μακρὰ — 144. Ἡ πενία δὲν εἶνε ἐντροπή.
145. Ἀδός (Αά, Ἰος.). — 146. Πληγῆ, πη-
 γῆ. — 147. Χιτῶν (Χ, τῶν.). — 148. Δελτά-
 ριον, γραμμά-ριον. — 149. Τὸ ἔτος, οἱ μῆνες
 καὶ τὰ ἡμερομῆνια. — 151 Ἰσοπετικῶτά.
 150 — τῆ. — 152. Ἡ καρβία.
 Α Ι Σ Ω Π Ο Σ 155 155. 1, νος (ναύτης),
 Ι Ι Α Κ νος (ναύτης), νος (νυκτῆς),
 Σ Ι Β Η Ρ Ι Α νος (ναύταρος). — 2 σερς.
 Ω Η Α Π (ομαρῆς), νος, (μῦθος), μρ
 Π Α Ρ Α Δ Ι Α (ἡμέρα), φρ (σοφά), φλ (φι-
 Ο Ι Α Ν ἡ), φλν (γάλατα)
 Σ Κ Α Π Α Ν Η 3, βλε (βλάτ), βε (βῆ),
 ε (αἶξ), ἐν (ἐν), ἐνς (ἐνός), ἐπς (ἐπιπρος). —
 156. Κύρος, Τυδῶς, Μηδία, ἄρα, ὕψος = ΚΙ-
 ΜΟΝ. — 157. Γινεσθε τέλειος ὡς ὁ πατήρ ἡ-
 μῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς τέλειος ἔστιν. — 158. Ἡ
 ἔσοχῃ εἶνε ἐπίγειος παράδεισος.